

ΓΙΟΛΑΣ Ε. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

“ΚΑΤ’ ΕΙΚΟΝΑ
ΚΑΙ ΟΜΟΙΩΣΙΝ,,

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΣΧΕΔΙΑ
ΝΟΡΑΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ



ΑΘΗΝΑ 1973

ΓΙΟΛΑΣ Ε. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

“ΚΑΤ’
ΕΙΚΟΝΑ
ΚΑΙ
ΟΜΟΙΩΣΙΝ,,

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΣΧΕΔΙΑ
ΝΟΡΑΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑ 1973

Μακριὰ πολὺ μακριὰ
 βλέπω ανθρώπους.
 μαῦρες κονκίδες ἄοσμες ζελατίνα μιὰ ἀηδία.
 δὲν πειράζει
 ἡ δικιά μου δυστυχία καὶ νὰ στὴν πῶ
 δὲν πρόκειται νὰ παρηγορήσει τὴ δικιά σου.
 τί νὰ γίνει;
 τὴν παρηγοριὰ τὴν βρίσκω ἡλίθια
 ἀληθινὰ ἡλίθια.
 γι' αὐτὸ ἐξάλλου δὲ σὲ παρηγορῶ.
 αὔριο.
 αὔριο ποιὸς ξέρει;
 αὔριο κάτι μπορεῖ νὰ γίνει.
 (ναὶ τὸ ξέρω.
 τίποτα δὲν πρόκειται νὰ γίνει
 μὰ μὴ τοὺς τὸ λές.
 αὐτοὶ φοβοῦνται
 ἄστους νὰ ἐλπίζουν σὲ μιὰν ἀλλαγὴ.
 τί σὲ πειράζει ἄλλωστε;) /
 ξέρεις;
 χτὲς μοῦ κόψανε τὸ ηλεκτρικό.
 καλύτερα.
 ἔτσι δὲ θὰ βλέπω τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν βρωμιά.
 ὅμως εἶδες:
 χρειάστηκε νὰ τὸ κόψουνε.
 μόνη μου δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ κατεβάσω
 τὴν ἀσφάλεια.

εἶμαι δειλή. κι ανόητη. κι ανυπόφορη.
μ ἔχω βαρεθεῖ, γενικά ἔχω βαρεθεῖ
αλλά
καὶ τὴν κατάσταση τῆς βαρεμάδας τὴ ξεπέρασα.
πλήξη καὶ ανία.
ἔτσι πὺν λές.
ὄλο τὰ ἴδια. πλήξη καὶ ανία.

.....
τ ἀδελφάκι μοῦ μιλάει.
κύττα λοιπὸν τί σοῦ εἶναι οἱ μικρὲς ἀδελφές.
δεδηλωμένη αντιποιητικὴ (δική της λέξη)
πὺν σημαίνει ;
τσαντίζεται μὲ τὴν ποίηση
καὶ τοὺς γράφοντες αὐτήν.
«ἡ ποίηση σὲ ξεγελᾷ
σὲ κάνει νὰ μὴ βλέπεις παραπέρα».
ἔτσι λέει.

ἴσως ἔχει δίκιο.
ὅμως ἐγὼ τί ἄλλο νὰ κάνω ἂν δὲ γράψω ;
δὲ ξέρω νὰ κάνω τίποτ ἄλλο.
δυστυχῶς αὐτὴ δὲν εἶναι ἐπαρκὴς δικαιολογία
γιὰ τὴν ἀδελφή μου.
μὲ λέει κάθαγμα.
κοροϊδεύω λέει τὰ παιδάκια τοῦ κόσμου.
τί μοῦ φταίξαν ;
ἄντε τώρα νὰ τὴν πείσεις.
δὲ λέω.
καλὴ ἐπιχείρηση ἢ ποίηση
καὶ γενικά ἢ καλλιτεχνία.
ἔχει ψωμὶ ἰδίως τώρα τελευταῖα.

μὰ ἐγὼ εἶμαι εἰλικρινής.
 γράφω ἄμεσα.
 σὰ στὸν εξομολογητὴ μου.
 θὰ μοῦ πεῖς
 δὲν πῆγα ποτὲ νὰ ξομολογηθῶ γιὰ νὰ ξέρω
 ἀλλ' ὑποθέτω πὼς κάπως ἔτσι θά ναι.

 πὼς περνᾶω ἀπ' τό νὰ θέμα στ' ἄλλο;
 πάει τὰ χάσα. δὲν εἶμαι καλὰ.
 ωραῖα εἶναι νὰ μὴν εἶσαι καλὰ.
 ὅτι θέλεις κάνεις καὶ δὲ σοῦ λένε τίποτα.
 γιὰ νὰ μὴ σ' ἀγριέψουν.
 τέλος πάντων.

 ἀπομόνωση.
 νά τη. τη βρῆκα τὴ λέξη.
 ἔχω ἀπομονωθεί.
 κάθε σημεῖο επαφῆς χαμένο.
 κενό.
 κενὸ κι ἀπίθανα συμπλέγματα
 συναισθηματικῶν υποχρεώσεων.
 τίποτ' ἄλλο.
 μόνο νά. σ' αὐτὸ τὸ χαμόγελο...
 εἰρωνεία; θλίψη; μοναξιά; ἀηδία ἢ τύψη;
 εἰρωνεία καὶ θλίψη καὶ μοναξιά.
 καὶ ἀηδία. καὶ τύψη.
 σα χαμένη περπατᾶω καὶ στ' αὐτιά μου
 τὸ τραγούδι:
 «...αμαρτία μου νά χα καὶ γὼ μὴν ἀγάπη...»
 ἀργοκυλάει τὸ δάκρυ
 οἱ συναισθηματικές μου κρίσεις βλέπεις
 καί... ἔνα δύο τρία: ἀρχίζω:

«σατυρικὸν δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας»

ἔγραφε τὸ πρόγραμμα
μὲ κόκκινα μεγάλα γράμματα.

τὸ «δ» εἶχε λίγο ξεφύγει—
κάτι σὰν δράμα διάβαζες.

αστεῖο δὲν εἶναι ;

σατυρικὸν δράμα.

.....
γενικὰ ὅλα τὰ οράματα ακολουθοῦν

μὰ ορισμένη ἐξελικτικὴ πορεία.

στὴν ἀρχὴ εἶναι δράμα. αὐτὸ καθ' εαυτό.

μ' ὅλη τὴ σημασίᾳ τοῦ ὄρου.

σοβαρό. δοσμένο μὲ πάθος. μ' ἐνθουσιασμό.

μὲ πίστη καὶ μ' ἐλπίδα.

μετὰ ἀρχίζει νὰ ξεφτάει.

σιγὰ-σιγὰ.

σκίζεται.

χάνει τὴ σοβαροφάνειά του.

μετὰ εμπαίζεται.

τὸ κοροϊδεύουν.

τὸ πομπεύουν βάζοντάς το σ' ἄσχημα στόματα.

γίνεται αστεῖο.

σατυρικὸν δράμα. αστεῖο δὲν εἶναι ;

μὰ βέβαια ἀφοῦ εἶναι σατυρικόν.

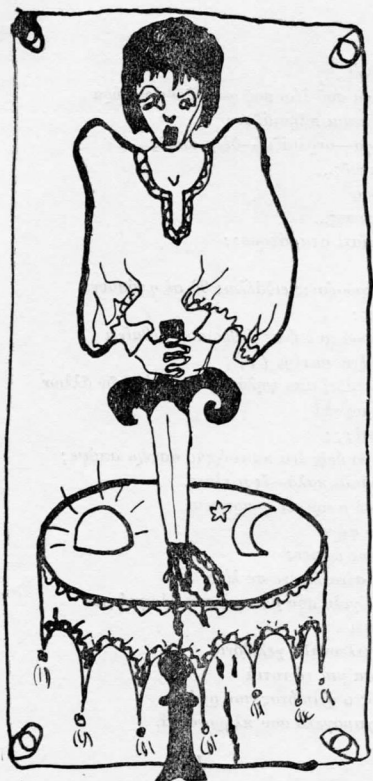
δράμα.

ἢ ἔστω δράμα ἢ

ἔστω... ἐσὺ κι ἐγὼ

ἐγὼ κι ἐσὺ

κι ὅλοι μαζί ἀντάμα.



Προχώρα

προχώρα σοῦ λέω σοῦ φωνάζω προχώρα
μὴ στέκεσαι πλησιάζουν

προχώρα—ουρλιάζω—δὲ μ' ακοῦς

δὲ μ' ακοῦς...

προχώρα

σταμάτησες...

γιατὶ γιατὶ σταμάτησες;

ὄχι

θὰ προχωρήσεις εἰδάλλως θὰ σὲ φτάσουνε

κι εἶπες:

κάθε φορὰ ποὺ ἓνας ἄνθρωπος πεθαίνει

ἀνάβει ἓνα ἀστέρι (;)

καὶ κοιτάζει ἀπὸ ψηλὰ τὴν ἀγωνία τῶν ἄλλων

καὶ χαμογελᾷ

ειρωνικά;;;

δὲ θὲς νὰ δεῖς ἓνα καινούργιο ἀστέρι ἀπόψε;

τὸ θυμᾶμαι καλὰ—ἔτσι εἶπες.

εμένα δὲ μ' ἀρέσει ἡ ειρωνεία

γι' αὐτὸ φύγε

εὐδὲν ὅμως ἔμεινες

κι ἀπὸ σένα ἔμεινε σὲ λίγο

τὸ χαμόγελό σου μοναχὸ στὴ θύμησή μου

να γνέφει

μὲ τὰ τελευταῖα χελιδόνια

ξεκίνησα γιὰ τὸ νοτιά

σκληρὸς ὁ χειμώνας ποὺ ρχόταν

μὲ τὸ χαμόγελό σου κληρονομιά.

στοὺς δρόμους
ποὶ οἱ ἄνθρωποι ανοίξανε στὸ διάβα τους
μοιραῖο ἦτανε κι ἐγὼ νὰ περάσω
αφοῦ εἶμαι ἄνθρωπος κι ἐγώ.
τοιουτοτρόπως—ὅπως θά λεγε κι ὁ σοφιστῆς
φίλος μου—διέβην δρόμους πολλοὺς
δρόμους ωραίους δρόμους βαρετοὺς
δρόμους ἀνυπόφορους.
παράξενο.
πάντα σ' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους
ποῦσαν κι οἱ πιὸ πολλοὶ
συνάντησα αὐτοὺς ποὺ λένε λογικοὺς
στοὺς μέσους τοὺς συμβιβασμένους
στοὺς πρώτους τοὺς τρελλοὺς καὶ τὰ παιδιὰ
ποὺ ρωτοῦσαν τὰς Κυριακὰς κι εορτάς :
ἐχουμε μιὰν ἀπορία
καὶ θέλαμε εσένα
οδοιπόρε ταξιδευτὴ νὰ μᾶς τὴν ἐξηγήσεις.
τί ναι αὐτό
«ποὺ τὸ πρῶτ' περπατᾷ μὲ τὰ τέσσερα
τὸ μεσημέρι μὲ τὰ δύο
τὸ βράδυ μὲ τὰ τρία ;»
τὴν ἀπάντηση τὴν ἤξερα
μὰ δὲ μπορούσα ν' ἀπαντήσω
γιατὶ τὰ παιδιὰ μετὰ δὲ θά χαν τί νὰ ρωτᾶνε.
παρ' ὅλη τὴ καλὴ μου διάθεση
κάποτε ἀναγκάστηκα ν' ἀπαντήσω
τί τὰ παιδιὰ θὰ μὲ τυφλώνανε
καὶ τὰ παιδιὰ δὲν εἶναι Σφίγγα νὰ τὰ σκοτώσεις.
μετὰ σὰν τά 'δα νὰ γερονᾶνε σὲ μιὰ στιγμή

ὄχι ν' ασπρίζουν τὰ μαλλιά τους
 ἢ νὰ σκεβρώνει τὸ σῶμα τους,
 ἀλλὰ νὰ τὰ μάτια τους,
 τὰ μάτια τους νεκρώθηκαν
 πάγωσαν. τὰ μάτια τῶν παιδιῶν ἐπάγωσαν.
 ἔγιναν κρύα χωρὶς καμμία ἔκφραση
 καὶ μὲ κυττάζαν χωρὶς νὰ βλέπουν,
 ντράπηκα
 καὶ σηκώθηκα νὰ φύγω.
 μὸν ὅποιος πόνεσε πολὺ νιώθει τὴν ἀπονία μου.
 κι εἶπες :
 στὰ μάτια τῶν πεθαμένων παιδιῶν μου
 καθρεφτίστηκε
 κι ἤμουν ὁμορφη πολὺ ὁμορφη
 μὲ τὰ χέρια τῶν πεθαμένων παιδιῶν μου
 χτενίστηκε
 κι ἤμουν ὁμορφη πολὺ ὁμορφη
 στὴ τελευταία ανάσα τῶν πεθαμένων παιδιῶν μου
 ταξίδεψα καὶ χάθηκα
 τέλος
 τῇ καρδιᾷ τῶν πεθαμένων παιδιῶν μου ἔκλεψα
 μὴ τῇ πάρονιν οἱ κακοὶ
 κι ἔφυγα γιὰ πάντα.

 στὰ γελαστὰ σοκκάκια
 καὶ στὶς γκρίζες ασφάλτους
 μεσ' ἀπ' τὰ θαμπὰ τζάμια τῆς μπυραρίας
 καὶ στὸ ασανσέρ
 τοῦ πρώτου οὐρανοξύστη τῆς πόλης
 στὴν ἐκκλησία τοῦ ἀγίου Ωνορίου

καὶ τῆς αγίας Περπέτονας βεβαίως
στή κονφάλα μιᾶς ἐλιᾶς
καὶ στὰ ξύλινα σκαλιστὰ μπαλκόνια
πὸν γέροντον πολὺν προστατευτικὰ
πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας
στὰ παλιὰ παράθυρα μὲ τὸ φαγωμένο
σκουληγιασμένο ξύλο
πὸν τὸ βράδυ τραγουδάει
καὶ στίς τρυπὲς τοῦ φωταγωγοῦ
πὸν μυρίζει ταγγὸ λάδι
στὰ μεγάλα καταστήματα μαζικῆς
κατανάλωσης πὸν προσφέρουν
καταπληκτικὰς προσφορὰς στὴ νοικοκυρὰ
σὲ δωμάτια τετράγωνα καταθλιπτικὰ
γκρίζα παγωμένα μὲ καρέκλες ἄβολες
κι ἀνθρώπους κιτρινισμένους ἀπὸ τί ;
καὶ σὲ μεγάλα πανηγύρια π' ὅλοι
εἶναι χαρούμενοι ἐκτὸς ἀπ' τοὺς ζητιάνους
ἐκεῖ τὴν εἶδα
χαμογελοῦσε.
ἔκλαιγε.
θὰ κάνω τὰ δάκρυα μου ποτάμι
μοῦ φώναξε
νὰ φτάσουνε στὸν ὠκεανὸ
νὰ διαλαλήσουνε τὸν πόνο μου
γιατὶ νὰ μὴν μπορῶ νὰ περπατῶ τὴ μέρα ;
γιατὶ νὰ κρύβουμαι στὰ σκοτεινὰ
καὶ νὰ φοβᾶμαι καὶ τὸν ἴσκιο μου ;
« μὰ σὺ δὲν ἔχεις ἴσκιο »
παρατήρησε ὁ κοῦκκος πὸν βγήκε κείνη τὴ στιγμὴ

νὰ σηµάνει δώδεκα.
 «χαζὸ πουλὶ ηλίθιο»
 εἶπε καὶ χάθηκε
 μὰ πρὶ χαθεῖ προλάβαν κι ἔσταξαν τὰ μάτια
 καὶ μπρὸς στὰ πόδια μου φυτρώσαν
 ηλιοτρόπια χρυσαφιὰ καὶ κόκκινες παπαροῦνες.
 σήκωσα τοὺς ὤμους. ποιὸς ξέρει;
 κι εἶπες:
 ὦ πόσο λαχτάρησα τόσες φορὲς σὰν εἶδα
 νὰ ρχεται μ' απλωμένα χέρια
 νὰ τρέχει
 καὶ ξαφνικὰ
 κατάματα κυττώντας με σὰν κάτι νὰ τὴ σπρώχνει
 νὰ φεύγει τραγουδώντας
 ναὶ ἀλήθεια σοῦ λέω
 τραγουδοῦσε κάθε φορά.

 τότε ποὺ λὲς ἀδελφάκι μου
 ποὺ πέτρωσε ἡ ὥρα
 κι ἀπόμεινε νὰ σὲ γροικᾷ χάσκοντας
 τὴν ὥρα αὐτὴ ἀδελφάκι μου
 ξέμεινε ὁ κόσμος νὰ κυτᾷ
 μὲ γυάλινα κρῦα μάτια
 τὸ βάσανο, τὸ θάνατο τῆς ἐλπίδας.
 κι ὁ μόνος ὅπου σκέφτηκε
 τὴν ἀδειωσύνη τῆς ζωῆς χωρὶς ἐλπίδα
 αὐτὸς ποὺ λὲς ἀδελφάκι μου τρελλάθηκε
 κι ἔβγαине κάθε βράδυ μ' ἓνα κουδούνι στὸ λαιμὸ
 καὶ κάτι κουρέλια ροῦχα
 στοὺς ἔρημους δρόμους τῆς σιωπῆς

κι ἔκλαιγε μ αληθινὰ δάκρυα
ὄχι ὅπου τρελλάθηκε
ὄχι ὅπου πέθανε ἡ ἐλπίδα
ἀλλὰ πὺν οἱ ἄνθρωποι ἀνήμεποροι
δὲ βλέπαν τὴν ἀλήθεια.

κι εἶπε :

ἡ ἐλπίδα εἶν μόνον γιὰ τοὺς ἀδύναμους
γιὰ τοὺς χαζοὺς γιὰ ὅσους συνθηκολόγησαν
εσὺ δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ ἐλπίζεις
οὔτε ἐγώ.

τὰ πράγματα νὰ βλέπεις ὅπως εἶναι
καὶ νὰ συνεχίζεις τὸ δρόμον σου.

.....
τοὺς ἀνθρώπους πὺν συνάνταγα στὸ δρόμον μου
σὲ δυὸ μεριεὺς τοὺς εἶχα ξεχωρίσει :

σ αὐτοὺς πὺν ἴσα στὰ μάτια μὲ κυττάζαν

σὰν τοὺς μιλοῦσα

χωρὶς νὰ φοβοῦνται,

καὶ σ αὐτοὺς

πὺν δεξιὰ ἀριστερὰ στὸ πλάϊ ἀπὸ κάτω

μὰ ποτὲ ολόϊσα δὲ μὲ κυττοῦσαν.

νόμιζα

πὺς ὅσοι στὰ μάτια μὲ κυττάγαν

πάντα θὰ λέγαν τὴν ἀλήθεια.

λάθεψα.

ανακάλυψα—μὲ τρόμον—πὺς οἱ ἄνθρωποι

παίζον θέατρο

καὶ πὺς δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερος ἡθοποιὸς

ἀπ αὐτὸν πὺν συμφέρον του εἶναι

νὰ λέει ψέμματα.

ἔτσι αποφάσισα πὼς ἐγὼ
στὰ μᾶτια θὰ κυττάω τοὺς ἀνθρώπους
μὰ δὲ θὰ μὲ νιάζει τί θὰ κάνουνε αυτοὶ
κι ἄς εἶπες :
ποτὲ μὴ βάζεις τὴ καρδιὰ πάνω ἀπ' τὸ μυαλὸ
σὰν ἔχεις νὰ κάνεις μ' ἀνθρώπους
ποὺ δὲ σὲ κυττοῦν ολόϊσα στὰ μᾶτια.
σὰν τὰ καρφώνουν ὁμῶς στὰ δικά σου
ἀκόμα κι ἂν σὲ βρίζουνε
χαμογέλασε
καὶ κάνε ὅτι σοῦ λέει ἡ καρδιά σου.
καθὼς βλέπεις εἶναι ἡ πρώτη φορὰ
ποὺ κάτι ποὺ μοῦ λὲς δὲ τὸ πιστεύω.

.
μόνη πά'ι
νώθω πὼς κανένα δὲ κακίζω γιὰ τὴ μοναξιά
γιατὶ ἅμα θὲς μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους νά σαι
πρέπει μὲ τὸ ρεῦμα νὰ πᾶς
ὅτι οἱ ἄλλοι κάνουν νὰ κάνεις
τὸν εαυτό σου νὰ ξεχάσεις.
δὲ πρόκειται νὰ μὲ ξεχάσω
αφοῦ κι ἐσὺ
μᾶς ἔφυγες τόσο νωρὶς τόσο σκληρὰ
γιατὶ τὸν εαυτό σου δὲ θέλησες νὰ χάσεις
σ' ὅλο τὸ ταξίδι
θυμόμουνα τὰ λόγια σου.
ἄς δῶ λοιπὸν
εἰς καινούργιο ἀστέρι ἀπὸψε
νὰ χαμογελά·

ειρηνικά ; ; ;



λοιπὸν τελέψαν πιά οι ὥρες
γιὰ τὰ λιογέρματα καὶ τὴν αγάπη
καιρὸς πιά νὰ τοῦ δίνω
νὰ φύγω πρώτη πριχὸν μὲ διώξουνε
δτι εἶναι οι ἄνθρωποι κακοὶ
σὰ βλέπουν τὴν ἀλήθεια.
ο ἥλιος ποὺ νειρεύτηκα—τώρα
τὸ ξέρω—εἶναι πεθαμένος.
ἀπόμειναν πιά μόνο τὰ λιοτρόπια ποὺ λέγαμε
νὰ μὲ κυττάζουν λυπημένα
καὶ τὰ δάκρυα τους αἷμα ζεστό
ποὺ πέφτει στὴ καρδιά καὶ δὲ τὴ λειώνει.
μόνη ξανὰ σὰν πρὶν χιλιάδες χρόνια
παίρνω τὸ ἔρημο στρατὶ
καὶ συντροφιά μου τὸ σκυλὶ
αλυχτώντας τὴ νύχτα
ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ ψηλὰ.
τὸ μόνο πιά ποὺ ἀπομένει
εἶναι τὸ μαντήλι στὴν ἀποβάθρα ποὺ θελε νὰ φύγει
ο γερο σταθμάρχης ο μεθυσμένος
στὸν κρὺο κι ἄξινο σταθμὸ
κι ο ἥχος τοῦ φτυαριοῦ στὸ φέρετρο
τῆς��πόστασής μας.
καί... κάτσε καὶ μέτρα ἀδερφάκι μου
πὼς χάθηκαν οι μέρες
πὼς στερέψανε οι ὥρες
πὼς μικρύναν οἱ καρδιές.

στῆς μοναξιᾶς τὰ πέλαγα
 καὶ στοὺς βυθοὺς τῆς πίκρας ἔζησα
 πῶς τῇ ζωῇ μου ξόδεψα
 κάτσε νὰ στὸ μολογήσω ἀδελφέ μου
 κι ἦταν πὸν λὲς μιὰ φορὰ πού μασταν νιοὶ κι ωραῖοι.
 ὁμως ἀκόμα.
 ἡ καρδιά μου χτυπάει στὸ ρυθμὸ τῆς πολιτείας
 π ἀπλώνεται μπροστά μου
 μ ὅλη της τῇ μελαγχολικῇ γοητεία
 καὶ τῇ βρωμερῇ της ομορφιά
 στὸ ρυθμὸ τῆς πολιτείας
 πὸν χαμογελάει μὲ το πιὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελο
 πὸν θὰ μπορούσε νάχει ποτὲ μιὰ πολιτεία.
 στὰ στενοσόκκακα, κάτω ἀπ τὰ γέρικα μπαλκόνια
 καὶ τίς ἀπλωμένες κυλόττες, γυρίζω
 στὰ μωρὰ πὸν τραγουδᾷνε τῇ καρδιά μου χαρίζω
 στὰ ορθάνοιχτα κατώφλια γιὰ λίγο καθίζω
 ὅλη μέρα τίς ὥρες ἐκεῖ τίς περνᾶω
 στὰ φτωχὰ γιασεμάκια καὶ στὰ λίγα γεράνια
 στὸ μεγάλο σεντούκι κι ὅτι μέσα του κρύβει
 στὸ σπασμένο καθρέφτη καὶ στὴ κόρη τ ἀπρίλη
 στ ἀλητάκια τοῦ δρόμου καὶ στὸ δέξιμο τοῦ πόνου
 στὰ μικρὰ περιστέρια πὸν γυρνᾷν πεινασμένα
 στὸ νερὸ στὸ ποτήρι π ἀφημένο σαπίζει.
 μόν τὸ βράδυ πὸν οἱ ἀνθρώποι
 τίς πόρτες τους κλείνουν
 τὰ περιστέρια κοιμοῦνται κι οἱ θόρυβοι σβύνουν
 στὸ σπίτι γυρίζω
 τ αυτοκίνητα ἀκούω πὸν περνᾷν ἀπὸ κάτω
 προσκλήσεις μου δίνουν σὲ πάρτυ νὰ πάω

κι ὥσπου νά ρθουν νά με πάρουν
 στὸ παρὰθυρο ἀκουμπημένη
 κυττάζω αὐτὴ τὴ πολιτεία μὲ τὴ μελαγχολικὴ
 γοητεία καὶ τὴ βρωμερὴ ὁμορφιά
 ἔχοντας λυρικὰ ξεσπάσματα
 κι ἔντονες ἐξάρσεις ὅπως (μὴ γελᾷς):
 ὦ τῆς μέρας ἡ πρώτη ἀνάσα
 καὶ τοῦ πουλιοῦ τ' ἀγέραστο φτερούγισμα
 τῆς κόρης ἡ ἄγρια κραυγὴ
 μέσ τοῦ πόνου τ' ἀντάρσιασμα.
 ὦ τῆς ἀγέλαστης νύχτας οἱ δρόμοι
 μὲ τὰ σβηστὰ φανάρια καὶ τὴ κρυφὴ ανατριχίλα
 τὸ ἀγρίεμα τοῦ μεγάλου ματιοῦ σου
 στὸ συναπάντημα τοῦ πρωῒνου.
 ὦ τῆς φρεγάδας ἡ ολόρθη γοργόνα
 ποὺ σὲ κέντημα πιάνει τὰ κύματα ὅλα
 τῆς ἀρμύρας τὸ στυφὸ φίλημα
 στ' ἀσπλαχνα βράχια σὰ μήνυμα.
 ὦ τῆς λάμπας τ' ἀδυσώπητο φῶς
 στὰ κρύα σκοτεινὰ τοῦ μυελοῦ μου μονοπάτια
 τοῦ σπόρου τὸ μαγεμένο ταξίδι
 στοῦ αἵματος τὰ κόκκινα παραμύθια.
 ὦ τοῦ σούρουπου ἡ ξεπνοῖσμένη ηρεμία
 στοῦ μπάτη τὰ πεθαμένα λουλούδια
 τὸ τραγούδι ποὺ μοναχικὰ πλανιέται
 στὴ κιτρινισμένη δαντέλλα.
 ὦ καὶ γὰρ ἡ φτωχὴ νὰ τραγουδάω
 μὲ φωνὲς κρωξιᾶς τῇ ζωῇ μου
 καὶ γύρω σιωπηλὰ νὰ μὲ συντροφεύουν
 οἱ μόνοι πιστοὶ ποὺ μ' ἀπομείναν:
 ἡ ποίηση ἡ σύμπτωση κι ἡ εἰρωνεία.



κομμάτια κίτρινο χλωμό θαμπό χρυσάφι
γιομαῖτες οι φοῦχτες μας
καλοκαίρι θά 'λεγα γιατί ξεχνᾷς
καλοκαίρια τόσα αγάπη μου μὴ μὲ κυττᾷς.

γοητεία ιδιαίτερη είχανε πάντα για μένα
οι ληστές τὰ ἄλογα
οι κιθάρες τὰ μαχαίρια.
ὦρες καθόμουνα καὶ θάυμαζα
τίς νύχτες μὲ τ ἀστέρια
πῶς ἔγινε καὶ γράψανε τόσα θανμάσια λόγια
για ὅλα τοῦτα πὸν ἀγάπαγα
κι ἤθελα τόσο κι ἐγὼ νὰ τραγουδήσω
ωραῖα ὁμορφα τραγούδια.
δυστυχῶς (maleureusement πὸν λένε)
τὸ μόνο πὸν κατάφερα
εἶναι νὰ γράφω πεζὰ πεζότατα
ὄχι για ληστές οὔτε γι ἄλογα
ἢ ἔστω για κιθάρες
ἢ στὸ τέλος-τέλος για μαχαίρια,
παρὰ μόνο
για τ ὄνειρα πού χα κάποτε
ἢ γιὰ τὴν αὔξηση τῶν αποδοχῶν
τῆς μέσης τάξης
ἢ καὶ για τὸν υλισμὸ μέσ τῇ ζωῇ.
αυτά.
μόνο πὸν καμμιά βραδυνὰ
ακουω κιθάρες (απο δίσκο βέβαια)
καὶ κάτι νιώθω σὰ μαχαιριὰ μέσ στὴ καρδιά μου
κι αιστάνουμε ληστές τοὺς χτύπους της
νὰ τριποδίζουν γρήγορα μαῦρα αλόγατα
σὲ μιὰ μουσικὴ πρωτόφαντη κι αγαπημένῃ
κι αποκοιμῆμαι (μοναδικὸ ἀλήθεια)
χωρὶς valium.

φεγγάρι
 κίτρινο χλωμό θαμπό χρυσάφι
 σκιές
 τὰ μάτια μου θαμπώνεις
 γιατί αγάπη μου αχτίνες θανάτου στέλνεις ;
 μη..., φωνάζω
 ο θάνατος έρχεται μαζί με τὰ φεγγαρίσια ποτάμια
 καὶ χάνομαι
 τίς βραδυές τίς σκοτεινές πὸν σκιάζεται
 αιμάτινο φεγγάρι
 κι αἷμα στὰ χέρια μου γλυκό
 απ τὸ σπασμένο ποτήρι
 ξεκινᾶνε γιὰ μακρινὸ ταξείδι
 ποτάμια κρασί
 κόκκινα ζεστὰ ὁμορφα ποτάμια
 κρασί... μαζί με τὸ φεγγάρι
 καὶ μοῦ σκοτώνουν τὴ καρδιά.
 φεγγάρι
 κίτρινο χλωμό θαμπό χρυσάφι.

.
 ωραῖα κομμάτια ευγενικὰ χαριτωμένα
 υπόξεις πὸν ὄντως ζήσανε ευγενικὰ ζωὴ
 τὸ πάθος τοὺς προσπέρασε
 κι ἡ αγωνία δὲν τοὺς γνώρισε
 ωραῖα κομμάτια ευγενικὰ χαριτωμένα.
 ἡ πίκρα στὸ κομπολόι
 ὁμορφο κεχειμπάρι
 κίτρινο χλωμό θαμπό χρυσάφι
 ποτάμι χρυσάφι.
 πέφτουν οι χάντρες μία-μία

σιγά-σιγά πολὺν σιγά
πολὺν εὐγενικὰ
μὲ τὴν ηρεμία πὺν τοὺς χαρακτηρίζει.
ο ἥχος ξερὸς καὶ κούφιος εἶναι
ἄδειος ἄπικος ἀπελπιστικὰ μονάχος.
θλίψη.

. . .
ο κόσμος
μικρὲ μιν ἀδελφὲ μὴ τρέχεις
ο κόσμος εἶναι τόσος δά
μικρὸς ο κόσμος
κι ἐσὺ μικρὸς
ἐσὺ εἶσαι ο κόσμος
μὰ τὴν ἀλήθεια ἀδελφὲ μιν
ο κόσμος ολάκερος εἶσαι σὺ
εἶμαι γώ.
καὶ σὰν τὶς γάτες τὶς ἐρωτιάρες
πὺν στριγγλίζουνε τὶς νύχτες τοῦ χειμῶνα
στὰ κεραμίδια
ἔτσι κι ἐμεῖς
νὰ σηκώσουμε τὸ κεφάλι μας ψηλὰ
ψηλὰ νὰ κυττάμε τὸ μοχθηρὸ φεγγάρι
κίτρινο χλωμὸ θαμπὸ χρυσάφι
νὰ τραγουδάμε ἀδελφὲ μιν
ἓνα χαμόγελο ἢ ζωὴ μας
πόσο ωραῖα θὰ τανε
νὰ ταν χαμόγελο κι ἀγάπη ἡ ζωὴ μας.
μὰ μοναξιά
καὶ μιὰ κρυάδα παγωνιά
καὶ αγωνία.

σύσπαση τὸ χαμόγελο
αἶμα καὶ κατάρρα η ματιὰ μας
αυτὴ ναι η ζωὴ μας.
πολὺς ο πόνος μας μιὰ καὶ η χαρὰ μας.
ἕνας ο πόνος μας μιὰ καὶ η χαρὰ μας
ἕνας ο πόνος μας πολὺς ο μόνος πού ναι ἀκέραιος
μ ἀντὶ πού ναι κοινὸς νὰ μᾶς ενώνει, μᾶς χωρίζει
αυτὴ ναι η ζωὴ μας ;
στὸ τέλος μιὰ ταφόπετρα
κι ὄνειρα πεθαμένα
καὶ μετὰ..., κανεῖς δὲ σὲ θυμᾶται
δὲ πρέπει νὰ σὲ θυμᾶται
δὲν ἀδειάζει νὰ σὲ θυμᾶται
αυτὴ ναι ἡ ζωὴ μας.
ο κόσμος ἀδελφάκι μου
μπορεῖ νὰ ναι μικρὸς
μὰ εἶναι καὶ σκληρὸς κι ἄπονος συνάμα.
ἄκαρδος στέκει κι ἄσπλαχνος
κι ὁμορφος καὶ δύσκολο πολὺ
νὰ τὸν ἀντέξεις.
τὸ μόνο πὺν μᾶς μένει
τὰ χέρια ν ἀπλώσουμε ἀδελφάκι μου ἀδελφέ μου
σφιχτὰ πολὺ σφιχτὰ νὰ τὰ δέσουμε
καὶ κατάματα κυττῶντας τὸ θάνατο
νὰ προχωρᾶμε
κεντῶντας μὲ πόνο καὶ χαμόγελο
τῇ ζωὴ μας.

.
σὰ χέρι λευκὸ
αυλακωμένο ἀπὸ θαλασσιὰ ποτάμια
τις φλέβες πὺν μέσα τους χτυπᾷ

ὁ παλμὸς τῆς καρδιᾶς σου,
 βλέπω τὸ φεγγάρι τὶς νύχτες ποὺ βρέχει
 βλέπω τὰ ματοκυλισμένα μονοπάτια τῆς σκέψης σου
 βλέπω καὶ τὰ κίτρινα χλωμὰ θαμπὰ χρυσάφια
 ποὺ σὲ τράβηξαν
 καὶ ἔφυγες μακρυνὰ
 κυνηγώντας τὴ Σελήνη
 τὴν ἄπιαστη μικρὴ θεά,
 ψάχνοντάς την στὶς «νηφαλίους σπονδὰς»
 ξέροντας πὼς ἄδικα χάνεις τὸ καιρὸ σου
 αφοῦ αὐτὴ θεὰ καὶ ἐσὺ θνητὸς
 καὶ μάλιστα σημαδεμένος ἀπὸ τοὺς «μεγάλους».
 βλέπω τὰ πέτρινα λιοντάρια
 νὰ κυττάζουν εἰρωνικὰ
 μὲ τὸ χαζὸ πρόσωπο σκυλιοῦ
 νὰ κοροϊδεύουν αὐτὰ τὰ πέτρινα σύμβολα
 ἐσένα
 καὶ δυστυχῶς κατὰ προέκταση καὶ ἐμένα
 καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ σὰν καὶ ἐμᾶς
 πίστεψαν σὲ κάτι.
 βλέπω τὴ μέλισσα τὴν ἀφέντρα καὶ ἀρχηγὸ
 νὰ υπνωτίζει μὲ τὰ μάτια-διαμάντια
 τοὺς νέους καὶ ὁμορφους
 καὶ μαζὶ νὰ τοὺς παίρνει
 στὰ κίτρινα χλωμὰ θαμπὰ παλάτια
 στὰ χρυσάφια τῆς Σελήνης.

.
 κομμάτια κίτρινο χλωμὸ θαμπὸ χρυσάφι
 γιομάτες οἱ φοῦχτες μας
 καλοκαίρι θὰ λεγα γιατί ξεχνᾷς
 καλοκαίρια τόσα, ἀγάπη μου μὴ μὲ κυττᾷς.



Στ ανοιχτά τους φέρετρα
σαρκάζουνε οι αγαπημένοι μου νεκροί.
ολόγυρά μου χορό ἔχουνε στήσει
κι ο κύκλος ὅλο καὶ στενεύει
καὶ σκέφτομαι πῶς εἶναι δυνατόν
αυτοὶ πὺν τόσο ἀγαποῦσα κι ἀγαπῶ
νὰ μὲ καταστρέψουν θέλουν τώρα
τώρα νὰ ζητᾶν νὰ μ ἀφανίσουν.
ἀκόμα γύρω μου
κορμιὰ
πὺν τάχατες ζήσανε ποτὲ
πέρα απ τὶς φυσικὲς λειτουργίες τίποτ ἄλλο ;
βλέμματα νεκρὰ
μάτια πολὺν ωραῖα βαμμένα
ιδιαιτέρη εντύπωση ἡ ἀνυπαρξία κόρης προκαλεῖ.
μέλη πεσμένα, ἔντονεσ οἱ φλέβεσ
πεταγμένες μαστουρωμένες φαίνονται.
στὸ μέρος τῆς κοιλιᾶς μιὰ πεταλούδα
κι ἓνα φιδάκι
πὺν ξεκινᾶ απ τὸν ἀφαλὸ
κέντρο τῆς γῆς καὶ τῆς ζωῆς.
αὐτά...
καὶ θυμᾶμαι τὸ γνωστό σου :
«καλέ μου ἄνθρωπε
σκῦψε λίγο καὶ κύτταξε τὸν ἀφαλὸ σου.

ἴσως μπορέσεις νὰ διακρίνεις
ὅτι πέρα απ τὰ ἄντερα
υπάρχει καὶ κάτι ἄλλο στὴ ζωὴ».
ἔ, αὐτὸ κάνω τώρα κι ἐγὼ
λίγο στὴ πλάκα βέβαια
κι ἄς βλέπω
πὼς τὸ νὰ κοροϊδέψω πάλι
τοὺς γνωστοὺς καὶ συγγενεῖς
θά ταν δίχως ἄλλο τὸ καλύτερο.
ἔλα ὁμως ποὺ σώθηκαν τὰ ψέμματα
καὶ τὸ χαμόγελο δὲ ξεγελᾷ πιά κανένα.
κι ὁμως
ἐπιμένω πὼς μπορεῖ ἂν θέλει
ὁ ακούσιος Χριστὸς τοῦ καθένα ἀπὸ μᾶς
νὰ ξυπνήσει.
ἂν θέλει.
τὸ μπορεῖ.
κι ἴσως εἶσαι τυχερός.
ἴσως νὰ μὴ χρειαστεῖ τὸ σταυρωμά σου.
ἴσως σὲ ξεχάσουνε
κλεισμένο σ ἓνα συρτάρι στὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης.
καὶ ἴσως πάλι, λέω ἴσως
νὰ βρεθεῖ κάποιος συνειδητοποιημένος Πιλάτος
ποὺ νὰ σηκώσει τὸ βάρος τῆς καταδίκης σου.
λέω ἴσως.
ποὺ ξέρεις;
τὰ βράδνα μόνη
μακριὰ απ τοὺς πολλοὺς καὶ βαρετοὺς
καὶ ιδίως μικροὺς
σκέφτομαι πὼς κάποτε πρὶν πολὺ καιρὸ

νυχτοπερπατώντας
 στή περίμετρο τοῦ λογικοῦ
 καί στὰ γκρίζα νοητὰ σύνορα τῆς τρέλλας
 προσπάθησα
 νὰ διακρίνω τὴ διαχωριστικὴ γραμμὴ αὐτῶν τῶν δύο.
 δὲ μπόρεσα. !
 ἴσως εἶχε ἀνξηθεῖ ἡ μυωπία μου.
 ἴσως δὲν υπῆρχε.
 πάντως δὲ τὴν εἶδα.
 ψηλαφητὰ—δὲν εἶχε φῶς—
 σιγὰ - σιγὰ
 τὰ δάχτυλα μου στὴν ἐπιφάνεια τοῦ κρύου σίδερου
 ἔσυρα
 προσπαθώντας νὰ φτάσω
 στὸ κύτταρο τοῦ παλμοῦ
 τοῦ ἀργέγονου καὶ ζωοδόχου.
 κουράστηκα
 χωρὶς φῶς
 πάνω σὲ τεντωμένο σχοινὶ νὰ περπατάω
 καὶ τὰ παράτησα.
 ὅπως μοῦ τὸ χαν πεῖ
 πάλι δὲ μπόρεσα
 πέρα ἀπ τὸ κρὺ σίδερο τίποτα ν' ἀγγίξω.

.

καὶ τώρα ;
 τώρα πῶς εἶμαι ;
 πῶς εἶμαι περίπου ;
 πῶς νιώθω ;
 πῶς αἰσθάνομαι ;

,

προσοχή
υψηλή τάση
κίνδυνος

θάνατος

προσοχή
υψηλή τάση
κίνδυνος

θάνατος

παντοῦ αὐτὲς οἱ πινακίδες
προειδοποίηση θανάτου
μὲ κυκλώνουνε
ὅλα τὰ ωραῖα πράγματα
πάνω τους αὐτὲς τὲς πινακίδες ἔχουν
κολλημένες γερά.

προσοχή
υψηλή τάση
κίνδυνος

θάνατος.

ὅλος ο κόσμος
ηλεκτροφόρο σύρμα ἔγινε
γιόμισε ο κόσμος
αρηκτικὰ ηλεκτρικὰ φορτία.

γυρνᾶω
δεξιὰ αριστερὰ
τρέχω
ματώνω τὰ χέρια μου
γρατσουνίζοντας τὲς πινακίδες.
τοιχοὶ

γκρίζοι τοῖχοι πὺν δὲ τελειώνουν πονθενὰ
γύρω μου

ὄλο τοῖχοι ντουβάρια στέκουν ἄσπλαχνα.

αἰμύρα τὰ δάκρυα μου

δυστυχῶς δὲ περιέχουνε οὐδὲν

νὰ λιώσουνε τίς πινακίδες.

προσοχὴ

υψηλὴ τάση

κίνδυνος

θάνατος.

ὁμως γιατί;

τὸ ρεῦμα υψηλῆς τάσης...

θά πρεπε κάρβονο νά χα γίνει

ἔτσι ὅπως ἀγκάλιαζα καὶ χτύπαγα τοὺς τοίχους.

σκέφτομαι

ἄρα εἶμαι ζωντανὴ καὶ γύρω μου οἱ τοῖχοι.

δὲ πέθανα

ἄρα δὲν ὑπάρχει ρεῦμα.

κι οἱ πινακίδες

ψεύτικες;

παραπλανητικὲς

τίς βάλανε γιὰ νὰ μὴ περάσω τοὺς τοίχους.

ὁμως ἐγὼ προχωρῶ

ολόϊσα. πάνω τους. μέσα τους

καὶ κείνη τὴ στιγμή

λειτουργεῖ ξανὰ τὸ σύστημα διακοπῇ—ρεύματος ἦτανε

καὶ πεθαίνω...



αλληλοεξαρτήσεις
ευγένεια
συμβατικότητα
σταθερότητα

μεγάλωσες...

πρέπει νὰ μεγάλωσες.

ντάξει. τό μαθα πιά.

μεγάλωσα.

μεγάλωσα ; ; ;

.....

οι καθρέφτες

ἦσαν πάντα αγαπημένοι σύντροφοι.

χωρίς κανένα δίπλα μου

οὐτ ἓνα χέρι, οὐτε μιὰ γάτα

ἢ ἔστω μιὰ χελώνα (μὴ γελᾷς.

ἡ βλακεία της μὲ κάνει νὰ νιώθω πιὸ ἔξυπνη),

καθόμουν ἀπέναντι στὸ καθρέφτη

κοιταζόμουν

καὶ ποὺ καὶ ποὺ μιλοῦσα.

δύο αγαπημένες φίλες : ο εαυτός μου κι εγώ.

.....

κι οἱ πιὸ αγαπημένοι φίλοι

κάποτε τυχαίνει νὰ μαλώσουν

νὰ βαρεθοῦν, νὰ συχαθοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

.....

μπλεγμένη

χαμένη

μέσα στὴ σοβαρότητα, τὴν ευθύνη, τὴ συνέπεια,

τὴν ανστηρότητα.

μικρὴ καὶ ἀηδιασμένη

από τις αλληλοεξαρτήσεις, τὴν ευγένεια, τὴ συμβατικότητα
τὴ σταθερότητα

βαρέθηκα

συχάθηκα τὸν φίλο μου τὸν εαυτό.

δυστυχῶς δὲν ἔτυχε νὰ ξαναμονιάσουμε.

κρῖμα

εἶναι κακὸ νὰ χάνεις ἓνα φίλο

κι ὅταν μάλιστα σοῦ μοιάζει τόσο πολύ.

εἶμαι μόνη

μακρὰ

τραγουδᾷ ἡ ψυχὴ μου

καὶ φεύγει ὁ καιρὸς.

.

τῖκ - τὰκ

κοιτάζω τὸν ωροδείκτη

τὸν λεπτοδείκτη

τὸ κύκλο μὲ τὰ ἐξηῆντα δευτερόλεπτα.

ἓνα ρολοῖ

τῖκ - τὰκ συνέχεια τῖκ - τὰκ

δέκα παρὰ εἴκοσι.

δέκα παρὰ δεκαενιά.

μοναξιά.

μοῦ ρχεται τρέλλα.

τῖκ - τὰκ τὸ ρολοῖ

τὰ λεπτὰ οἱ ὥρες οἱ μέρες οἱ μῆνες τὰ χρόνια

ἡ ζωὴ μου

περνᾷ φεύγει χάνεται δὲν τὴ προφταίνω.

τῖκ - τὰκ τὸ ρολοῖ.

ἡ συνειδητοποίηση τοῦ χρόνου.

νὰ κάτι ποὺ σίγουρα μοῦ λείπει.

βρίσκομαι
σ' αυτό τὸ σημεῖο ἐλλειψῆς προσαρμογῆς
πὺν ἀκόμα δὲ μπορῶ νὰ δεχτῶ καὶ νὰ
καταλάβω πολλά. σαν αὐτὸ π.χ. :
τί μπορεῖ νὰ ἐκφράσει
τὴ τραγικότητα τοῦ χαμόγελου
πὺν παγώνει στὸ πρόσωπο
καὶ γίνεται γκριμάτσα ἀμηχανίας
μὴ βρίσκοντας ἀνταπόκριση ;
τῆς κίνησῆς τοῦ χεριοῦ πὺν μένει μετέωρο
καὶ μετὰ
πέφτει πολὺ λυπημένα ἔτσι εὐγενικὰ
σὰ τὸ φύλλο
πὺν τὸ φθινόπωρο τὸ ξέχασε
καὶ τ' ἄφησε ολομόναχο στὸν κρῦο κι ἄξενο χεიმῶνα
καὶ δὲ ξέρει τώρα πὺν νὰ πάει ;
τί μπορεῖ νὰ δώσει
τὴν ἀσυννενοησία, τὴν ἀποξένωση, τὴ μοναξιά
τ' ἀνθρώπου ;
ἂν τὴ δεῖ κατὰ πρόσωπο
(ὄχι μόνο αὐτός. πολλοί. ὅλοι.)
υπάρχει ἴσως μιὰ εὐκαιρία
κάτι νὰ κάνει
γιὰ νὰ ξαναπάρουνε ζωὴ τὰ μάτια του
καὶ νὰ ρθεῖ πάλι
στὸ κανονικὸ ρυθμὸ τῆς
ἡ υποτονικῆ κυκλοφορία τῶν ἀρτηριῶν του
πὺν συγκοινωνοῦν μὲ τὴ συνείδησή του.
(χωρὶς νὰ δίνω κανένα ἠθικὸ - θερησκευτικὸ χαρακτηριστῆρα
στὴ λέξη συνείδηση).

βλακεία πού ναι νὰ ζητᾷς
 τὴ γνώμη πού χουν οἱ ἄλλοι
 γιὰ τὸν εαυτοῦλη σου νὰ ποῦν.
 σημαίνει
 πὼς εγωπαθὴς εἶσαι
 ἢ ανασφάλεια νιώθεις
 (εἶναι ὅπως ὅταν τρῶς τὰ νύχια σου).
 καὶ πὼς σὲ ἄμεση εξάρτηση
 ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἶσαι
 ἄρα υποχρεϊοὶ τοὺς εἶσαι
 τῶν συμπλεγμάτων καὶ τῶν τραυμάτων
 καὶ τῶν παιδικῶν καταλοίπων
 ποὺ οἱ ἄλλοι κουβαλᾷν
 μεσ τὴ κοιλιὰ τους. ἢ στὸ μυαλό τους.
 δὲν ἔχει σημασία.
 ρωτοῦσα :
 τί εἶναι θεός ;
 τί εἶναι θεός ;
 εἶναι θεός ;
 θεός ;
 δέ ξέρω.
 γιὰ ἄλλους θεὸς εἶναι ὁ εαυτός τους.
 γιὰ ἄλλους θεὸς εἶναι ὅ,τι τοὺς λείπει.
 γιὰ ἄλλους ὅ,τι τοὺς ὑποχρέωσαν νὰ εἶναι.
 γιὰ μένα θεὸς εἶν ἡ στιγμή.
 ἡ στιγμή
 αὐτὴ ἡ μοναδικὴ ανεπανάληπτη στιγμή
 ποὺ τώρα ζῶ
 καὶ πού μαι νέα.

καὶ νομίζω
 εἶν τόσο ἄσκοπο
 νὰ μὲ κάνεις νὰ γελάσω
 αφοῦ αὔριο τὸ ξέρω πάλι μόνη μου θὰ κλάψω.
 στὴν ερημιὰ
 πέφτουν σκιὲς στὰ κουρασμένα μονοπάτια
 φύλλα ξερὰ ἔνα μὲ τὸ χῶμα
 ησυχία
 νὰ πασχίζω μεσ τὴ σιγαλιὰ νὰ πιάσω τὸ παλμό μου
 ἄδικα
 στὴν ερημιὰ εἶναι δύσκολο νὰ μὲ δῶ
 γιὰτὶ φοβᾶμαι ἔτσι μόνη πού μαι.
 θὰ βρέξει αὔριο
 ποῦ τὸ ξέρω ;
 ο ἀγέρας μυρίζει βροχὴ
 ωραία πού ναι ἡ βροχὴ !
 καὶ τώρα ;
 τί θὰ κάνω τώρα ;
 τώρα σοῦ λέω πὺν ξέμαθα τοὺς ανθρώπους
 πῶς κοντά τους νὰ γυρίσω ;
 μέσ τὶς μεγάλες πολιτεῖες
 δὲ μπορῶ πιά νὰ περπατήσω
 καὶ μόνη πάλι δὲ μπορῶ
 ἀλλιῶς ἔχω συνηθίσει.
 ερημιὰ
 μέσα κι ἔξω ἀπὸ μένα.

 ἀργότερα
 δταν πιά θὰ ξεκαθαριστοῦνε μέσα μου
 ὅλα τὰ «γιατὶ»

πὸν τ ἄφησα στῇ μέσῃ
λόγῳ τεχνικῶν δυσκολιῶν
(προβλεπομένων ἀπ τὸ πρόγραμμα)
αργότερα
ὅταν πιά θὰ ηρεμήσω
καὶ θὰ πάψω ν αγωνίζουμαι γι αὐτὸ πὸν δὲν ἀλλάζει
αργότερα
ὅταν τὰ χέρια μου
μ ἐμπιστοσύνη θὰ τὰ βάλω στὰ δικά σου
τότε καλέ μου
θὰ πάρω ἓνα σακκίδιο καὶ μία κιθάρα
καὶ μόνη μου θὰ ταξιδέψω
στὶς μοναξιὲς τ ἀνθρώπου
στ ἄγνωστα κι επικίνδυνα μονοπάτια
τῆς ψυχῆς μου (ἢ τοῦ στομαχιοῦ μου)
κι ἥρεμη χωρὶς φωνές
δίχως ἀπότομες ἐξάρσεις
θὰ σκαλίσω καὶ θὰ ξεθάψω
μὲ τὰ τραγούδια τῆς κιθάρας μου
αὐτὸ τὸ ἄγνωστο «εγὼ, γιατί, ποῦ, πότε»
κι ὅτι ἀπ ὃ γεννήθηκα
μὲ τυραννοῦσε
ἴσως καλέ μου ἴσως πιά
αναπαμένο πάψει νὰ σιγοτρῶει τὰ σωθικά.
ἔτσι ἔλεγα κάποτε
τώρα ἀπλὰ λέω πὼς
μ ἀρέσει
νὰ στέκουμαι στὸ σταθμὸ
τὰ τραῖνα σὰ φτάνουν ἀπ τῇ Γερμανίᾳ
καὶ ν ἀκούω

ανάμεσα απ τὶς φωνές καὶ τὶς ανακοινώσεις
«γεια σου πατρίδα» καὶ
«γιατί μαζί μας ἀπόψε δὲν ἔρχεσαι νὰ κοιμηθεῖς;»
καὶ μετὰ
νὰ παίρνω ἴσα πάνω τὴν Ιουλιανοῦ
καὶ νὰ χορεύω στοὺς ἤχους τοῦ δρόμου
μὲ τὴ φαντασία μου
τὰ καπέλλα τῶν διαβατῶν ν' αὐτίζω
καὶ τὶς χοντρές κυρίες νὰ πειράζω
καθὼς τρώω πασατέμπο
καὶ πετάω τὰ φλούδια του ψηλὰ
γιὰ νὰ τὰ δῶ νὰ πέφτουν.
μετὰ μ' αἰσθάνεται ἀκόμα
νὰ βλέπω τὰ μπαλλόνια τῶν παιδιῶν στὸ πάρκο
σούρουπο καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Αθηνᾶς χαμογελάει
καὶ νὰ παίζω κρυφτὸ μὲ τὸν εαυτό μου
πίσω απ τὶς γρίλιες τοῦ παραθύρου.
ἀκόμα τὶς σκιὲς ποὺ ρίχνει ἡ λάμπα στὰ βιβλία μου
καὶ τὸ καπνὸ τοῦ τσιγάρου ποὺ τελειώνει
μ' αἰσθάνεται νὰ κυττάζω
καὶ μὲ τὴ στάχτη
σχήματα περιέργα νὰ κάνω
προσπαθώντας τ' ἀπόκρυφα νὰ βγάλω
καὶ σὲ τέφρινους λαβύρινθους νὰ τὰ βάλω.
τί ἄλλο ἄραγε;
τί ἄλλο μοῦ αἰσθάνεται;
πολλά.
τόσα πολλά ποὺ τώρα δὲ τὰ θυμᾶμαι.
ὅμως κάθε φορὰ κάθε στιγμή
ὅσο κάτι κι ἂν μ' αἰσθάνεται

πάντα πίσω του σὰν ἀπὸ γυάλινη διαφάνεια
βλέπω μ' ορθάνοιχτα μάτια
ἓνα τίποτα
πὺν μοῦ χαμογελάει σαρκώνεια
καὶ μὲ κοροϊδεύει
οπότε καὶ σὲ μένα τίποτ' ἄλλο πιά δὲ μένει
παρὰ νὰ κοροϊδεύω κι ἐγὼ
κι ἐγὼ νὰ γελάω
καὶ νὰ προσπαθῶ πάνω ἀπ' τὸ τίποτα
νὰ βάζω τὴ στιγμή
αὐτὴ τὴ μοναδικὴ ανεπανάληπτη στιγμή
πὺν τώρα ζῶ
καὶ πού μαι νέα.

.....

ΣΚΗΝΕΣ ΚΑΙ ΗΧΟΙ

1. τὸ παράθυρο
κατεβασμένα τὰ ρολὰ
αριστερὰ τὸ κομοδίνο
τὰ χάπια, τὰ μπουνκαλάκια, τὸ θερμόμετρο.
ἀπέναντι λουλούδια
βάζο ἄχρωμο.
δεξιὰ δεύτερο κομοδίνο
περιοδικὰ ραδιόφωνο γιαλιὰ τσιγάρα.
κι ὁ ἀναπτήρας.
παραδίπλα τὸ καλοριφέρ.
ζέστη.
κοντὰ του ἡ πόρτα.
καρφωμένα τὰ μάτια του στὴ πόρτα
καὶ μετὰ στὰ πόδια του

η καρτέλλα με τὴ κόκκινη γραμμὴ.
μὴ κόρνα.

ἀπὸ μακρὰ ἡ ζωὴ.

σοῦρουπο στὸ Λυκαβηττὸ καὶ καθισμένος στὸ κρεββάτι
νὰ περιμένει τὸν επισκέπτη ποὺ δὲν ἔρχεται.

2. τρέχει τὸ φορτηγὸ μέσα στὴ νύχτα
μόνος ὁ οδηγός.

νυστάζει.

τρέχει τὸ φορτηγὸ κι ἀκόμα τρέχει.

ἀπέξω μπουμπουνίζει.

τρέχει τὸ φορτηγὸ ολόϊσα νὰ συναντήσῃ τὴ βροχὴ
κι ὁ οδηγὸς νυστάζει.

τὸ ραδιόφωνο χαλασμένο.

σήμερα Παρασκευὴ Τρίτη Δευτέρα

σήμερα Πέμπτη.

αδιάφορο.

ὅλο τὸ ἴδιο πρᾶμμα.

ἡ γραμμὴ στὸ πλάϊ ποὺ γυαλίζει στὸ σκοτάδι.

τ' ὄριο ταχύτητας.

ἀπὸ πίσω τὰ καφάσια ἄδεια.

τὸ πρωτὶ θὰ κατεβαίνουνε γιομᾶτα

κι ὁ οδηγὸς νυστάζει.

υπομονὴ ὡς τ' ἄλλο βενζινάδικο

γιὰ μιὰ φωνὴ συντροφιά στὴ μοναξιὰ του.

τὸ φρένο τὸ γκάξι, ντεπραγιάξ, πρώτη, δευτέρα.

καὶ πάλι τὸ γκάξι.

καὶ ξανὰ τὸ φρένο.

οἱ πρώτες στάλες.

σιγὰ τὰ φρένα σιγὰ - σιγὰ.

καὶ τοὺς καθαριστήρες.

από μακρυνὰ
κάποιο σκυλί αλυχτάει
κι ο οδηγὸς νυστάζει.
τὸ πρῶτ' στὰ δεκαοχτὼ απ τὴν Αθήνα θὰ τὸν βρεῖ
καὶ παρηγοριά
ἓνα χαῖμαλὶ
κρεμασμένο στὸ σῆμα μπροστὰ
κίτρινες κόκκινες γαλάζιες χάντρες
κίτρινα κόκκινα γαλάζια ποτάμια.
σὰ πέφτει πάνω τους ὁ ἥλιος
πίνουνε τὸ φῶς
καὶ γίνονται ουράνιο τόξο
ἓνα χαμόγελο,
ἡ βροχὴ πέφτει
ὁ οδηγὸς νυστάζει
κι ἡ νύχτα
προχωρᾷ ανεβασμένη στὰ καφάσια τοῦ φορτηγοῦ.
Αθήνα Κατερίνη καὶ τανάπαλι.
τρέχει τὸ φορτηγὸ κι ἀκόμα τρέχει
καὶ χτυπᾷνε οἱ χάντρες τοῦ χαῖμαλιοῦ πάνω στὸ σῆμα
κάνοντας τραγούδι
τὸν πόνο
τὸν κάματο
τὸν μοναχικὸ οδηγό.

3. μικρὸ - μικρὸ
τόσο δα μικρουλάκι τὸ αἶσθημα.
χωροῦσε στὴ τρύπα ἐνὸς τούβλου
κι ἔκανε κούνια στὸ γλωσσίδι τῆς καμπάνας.

ταξίδευε καθισμένο στη μαργαρίτα
πού χε καρφίτσωμένη στο πέτο ένας κύριος
και κοιμότανε στις μέρες πού κανε κρύο
στη γούβα τῆς μασχάλης.
τόσο μικρὸ - μικρὸ
σχεδὸν ἀνύπαρχτο
κανένα δὲν ενοχλοῦσε τὸ καημένο τὸ αἶσθημα.
κι ὁμως
τὸ σκοτώσανε στὰ σημάδια τοῦ καφέ
αργὴ φωνὴ στρίγγλικη - ανικανοποίητη γεροντοκόρη
«στεφάνι δὲ βλέπω πονηρὸς
τρύγησε παρότῃσε τ ἀμπέλι τώρα».
τὸ δάκρυ δὲ συγκίνησε
καὶ τὸ αἶσθημα τὸ καημένο μαράθηκε
κι ἄς τρέχει ἀκόμα ἡ βελόνα
ονεῖρατα κεντώντας.

.
κι ἦταν ὅλα τόσο ἥρεμα
μὲ μιὰν ἀκούνητη γαλήνη
ποῦ σοῦ ρχότανε νὰ ουρλιάξεις
γιὰ νὰ κινηθοῦνε λίγο
λίγο ετούτῃ ἡ ἀταραξία νὰ χαλάσει - νὰ νὰ σπάσει
νὰ μπορέσεις ἐπιτέλους
καὶ συ λεύτερα ν ἀναπνεύσεις.
κακὸ προᾶμμα αὐτὴ ἡ μονιμότητα
αὐτὴ ἡ ἀκινήσια ἡ σταθερότητα
ἡ στερεοτυπία.
δὲ καταλαβαίνω πῶς ἀφοῦ τὸ κύτταρο ἀλλάζει κάθε στιγμή
μερικοὶ ἄνθρωποι μένουν ἀελλιστικὰ ἴδιοι.
δὲν ἀνέχομαι τὴν ἀκινήσια

τὴν ἀπραξία τῇ μονοτονίᾳ.
 δὲ θέλω νὰ πεθαίνω μὲ στιγμιαίους θανάτους
 κάθε μέρα
 πὸν χαμογελάω ὅπως καὶ τὴν προηγούμενη
 πὸν βρίζω » » » »
 πὸν περπατάω » » » »
 δὲ θέλω νὰ ξέρω
 μὲ ἐκνευριστικὴ βεβαιότητα τί θὰ γίνῃ αὔριο.
 δὲ θέλω νὰ χτυπῶ καρτέλλα στὶς 8:30
 καὶ ξανά στὶς 4:45 ἐπὶ χροῖα
 δὲ θέλω νὰ πηγαίνω διήμερες ἐκδρομὲς καὶ νὰ
 περιμένω στὴν οὐρὰ γιὰ τὸ ferry - baai
 δὲ θέλω νὰ αγοράζω μόνο στὶς γιορτὲς δῶρα
 γιὰ τοὺς ἀγαπημένους μου
 δὲ θέλω νὰ ᾄδω καλὰ καὶ πρόχειρα ροῦχα καὶ
 νὰ βάζομαι μόνο τὸ βράδυ
 δὲ θέλω νὰ λέω γιὰ τὰ χαριτωμένα παιδιὰ τῆς γνωστῆς
 ἐνῷ τὰ βρίσκω ἀποκρουστικά
 δὲ θέλω νὰ μιλάω σ' ἀνθρώπους
 πὸν τοὺς θεωρῶ ἡλίθιους
 δὲ θέλω νὰ τὰ βλέπω ὅλα νὰ μένουν ἴδια
 μοτότονα βλακωδῶς στερεότυπα
 μὲ μιὰ χαζὴ προσήλωση στὰ γνωστὰ
 τὰ κοινὰ καὶ στὰ ἐν τέλει
 βαρετά.
 καὶ εἶν' ἀκόμα ὅλα τόσο ἤρεμα
 μὲ μιὰν ακούνητη γαλήνη
 πὸν μοῦ ῥχεται νὰ οὐρλιάξω
 γιὰ νὰ κινηθοῦνε λίγο
 λίγο ἐτούτῃ ἡ ἀταραξία νὰ χαλάσῃ - ναὶ νὰ σπάσῃ
 νὰ μπορέσω ἐπιτέλους
 καὶ γω λ ε ύ τ ε ρ α ν ἀναπνεύσω.

GET AMOUR

*Get amour
Si violent
Si fragile
Si tendre
Si désespéré
Cet amour
Beau comme le jour
Et mauvais comme le temps
Quand le temps est mauvais
Cet amour si vrai
Cet amour si beau
Si heureux
Si joyeux
Et si derisoire
Tremblant de peur comme
en enfant dans le noir...»*
Jacques PREVERT
PAROLES

«Μ αγαπᾶ δὲ μ αγαπᾶ» - θυμᾶσαι τὸ παιχνίδι;
 πάντα μ αγαπᾶ
 γελοῦσα ευτυχισμένη
 καὶ γνάλιζε στὸν ἥλιο ἡ τενεκεδένια μου καρδιά.
 πάντα μ αγαπᾶ.
 ποῦ πῆγε ἡ χαρά μου;
 πῶς χάθηκα ἀπὸ κεῖ;
 τί ἔγινε τὸ σπίτι, ἡ παλιὰ σοφίτα;
 τὸ σεντούκι καὶ τὸ φάντασμα;
 τὰ παιδιακίσια πράγματα μορφῆς αγαπημένες
 φίλοι ποῦ μοῦ σταθήκανε πιότερο ἀπὸ σένα.
 τώρα
 σ ἓνα διαμέρισμα τεσσάρων δωματίων
 καὶ μὲ βοηθητικούς χώρους
 δέκατος ὄροφος παρακαλῶ
 πιὸ ψηλὰ κι ἀπ τὴν σοφίτα
 ὅμως τί κρῖμα!
 τ αστέρια πιά δὲ τὰ παίρνω στὰ χέρια μου τὶς νύχτες
 κάθομαι μόνη ολομόναχη-γεμᾶτο τὸ σπίτι ἀπὸ γνωστούς
 καὶ τραγουδῶ:
 «μ αγαπᾶ δὲ μ αγαπᾶ;»
 οἱ πλαστικές μου μαργαρίτες
 πάντα μὲ δώδεκα πέταλα
 καὶ πάντα μοῦ βγαίνει δὲ μ αγαπᾶ,
 δὲ μ αγαπᾶ, δὲ μ αγαπᾶ, δὲ μ αγαπᾶ.

σὰ τῇ φωτεινῇ επιγραφῇ τῆς Schwepes
στῇ Πανεπιστημίου
π αναβοσβῆνει συνέχεια
σὰ τὶς φλόγες μιᾶς φωτιᾶς
ποὺ δὲ καταλαβαίνεις
γιὰ πότε ψηλώνουν γιὰ πότε χάνονται
σὰ τ' αδιόρατο χαμόγελο τοῦ σοφιστῆ φίλου μου
ἔτσι καλέ μου
ἔρχεσαι φεύγεις
καὶ δὲ προλαβαίνω νὰ σὲ δῶ, νὰ σὲ νιώσω,
νὰ σ' αγγίξω.
μένω μόνη ολομόναχη
νὰ κυτῶ τῇ φωτεινῇ επιγραφῇ
Σουῆς Schwepes Σουῆς Schwepes
καὶ τὶς φλόγες τῆς φωτιᾶς
καὶ τ' αδιόρατο χαμόγελο τοῦ φίλου μου
ποὺ μ' οἰκτίζει.

.....
καὶ νὰ μαι τώρα θλιβερὴ ἀπαίσια τσαντισμένη
νὰ περιμένω
ἄσκοπα
κάτι νὰ γίνει
κάτι ποὺ ν' ἀλλάξει τὴ διάθεσή μου
μὰ τίποτα.
καὶ σὺ
οὔτ' ἓνα χαμόγελο δὲ χαραμίζεις γιὰ μένα
κι ἐγὼ γελῶ
πολὺ πικραμένα ἀλήθεια
αὐτὸ τὸ γέλιο ποὺ θὰ θελε νὰ ναι κλάμμα
καὶ σκέφτομαι

πὼς ἀληθινὰ ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ μοῦ χαμογέλασε
τὸ τελευταῖο καιρὸ τουλάχιστο
ἦταν ἡ ρεκλάμα γιὰ τὰ δόντια.
καὶ νά μαι ἀκόμα θλιβερῇ, ἀπαίσια τσαντισμένη
νὰ περιμένω κάτι νὰ γίνει.

.
ἀνάμνηση τῶν πιὸ ωραίων μας στιγμῶν
βλέπεις δὲν ἦταν δυνατὴ νὰ μὲ κρατήσῃ,
ξεθώριασε
κι ἡ νύχτα
κι ἀπ' ολόμαυρη γλυκιὰ μιὰ πρασινάδα
ἔγινε γκρίζα
καὶ δὲ μᾶς κρύβει πιά.
ἀπὸ μακρυνὰ πῶς τύχαινε ἀλήθεια κάθε φορὰ;
τὸ ἴδιο τραγούδι. κάθε φορὰ.
«if my love leaves me what shall i do?»
«εγὼ ποτὲ δὲ θὰ σ' ἀφήσω»
χρόνια στιγμὲς
προσπάθησες νὰ μὲ πείσεις
καὶ σὰ τὸ κατάφερες, ὅταν σὲ πίστεψα
ἔφυγες.
γιατί;
τώρα πιά ὅπου κι ἂν εἶσαι
δὲν πίστευες ἀγάπῃ μου στὴ μετὰ θάνατο ζωὴ
τώρα καλὲς μου σὲ ρωτῶ ἀγάπῃ μου γιατί;
θυμᾶσαι;
«if my love leaves me what shall i do;»
μ' ἄφησε μένα ἡ ἀγάπῃ μου καὶ τώρα τί θὰ κάνω;
κι ἡ νύχτα βλέπεις ξεθώριασε καὶ δὲ μὲ κρύβει πιά.

θέλω κάτι νὰ γράψω γιὰ τὴ θλίψη.
τὸ ξέρω πολλοὶ τὰ χουνε πεῖ ὅλα πρὶν ἀπὸ μένα
ὅμως θέλω κάτι νὰ σοῦ τραγουδήσω θλίψη
πού σαι ἡ σύσπαση τῆς στομαχικῆς μου χώρας
κι ἡ ρυτίδα γύρω ἀπ τὰ χεῖλια
καὶ τὰ κατεβασμένα φρύδια.
εἶσαι καὶ τὰ χέρια μου πὺν δὲν ἔχουν νύχια
κι ὁ ἥχος τῆς κιθάρας στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας.
εἶσαι αὐτὸ πὺν νιώθω τώρα
πὺν δὲ βρίσκω λόγια νὰ σ ἐκφράσω
καὶ τὰ μάτια σου τὴν ὥρα πούλεγες ἀντίο.
σὲ σένα θλίψη καὶ σὲ μένα
μᾶς ἔτυχε νὰ περπατᾶμε ἀντάμα
ἔμαθα νὰ σ ἀγαπῶ
κάνε με νὰ σὲ καταλάβω.

.....
γιατί κλαῖς;

δὲν ἀξίζει, ἀλήθεια σοῦ λέω δὲν ἀξίζει.
πάρτο ἀπόφαση πὺς γιὰ τὴν ὥρα νὰ σὲ νιώσουν
δὲ πρόκειται.

ξέφτισαν ὅλα τὰ μάτια μου καὶ τίποτα δὲ μένει.
οἱ ἄνθρωποι εἶναι σκληροί.

ἢ πολὺ ἀδιάφοροι.

τὸ ἴδιο πρᾶμμα εἶναι.

.....
τὰ χέρια μου

γλυκὰ τὰ χέρια μου

σὰ τὸ χαμόγελο τῆς νύχτας

στὰ κλειστὰ βλέφαρα τῶν παιδιῶν.

κι ὄνειρα

ὁμορφα ὄνειρα
 χορεύουν παράξενες σκιᾶς
 στ ἀκροδάχτυλα τῶν μυστικῶν μου φόβων.
 καὶ φλόγα
 ἄπιαστη φλόγα
 τοῦ κεριοῦ πὸν μόνο τρεμοσβήνει
 ἄδικα πιστεύοντας πὼς κάτι κάνει μὲ τὸ φῶς.
 τὸ παράθυρο μισάνοιχτο.
 ποῦ καὶ ποῦ φυσάει.
 κουνιέται ἡ κουρτίνα σὰ ξωτικό
 μακρὰ ἀπλώνει χέρια.
 μόνη μου κι ἐσὺ μαζί.
 ωραῖα εἶναι.
 ἓνα σπίτι.
 ἓνα σπίτι κόκκινα κεριὰ νὰ χα
 παρήγορα κόκκινα κεριὰ μέσ στὸ σκοτάδι.
 κάποιος τραγουδάει.
 ἐγώ;
 ἐγώ; ἴσως.
 ἴσως.
 ξέμαθα ν ἀκούω τὴ φωνή μου
 χρόνια τώρα ἔχω νὰ μιλήσω.
 καὶ ζεστὸ γλυκὸ ζωντανὸ κάτι πὸν πάλλεται
 ἡ φλόγα τοῦ κεριοῦ στὰ δάχτυλά μου.
 ζεστὰ τὰ δάχτυλα μου
 σὰ τὸ φιλὶ τῆς νύχτας
 στὰ κοιμισμένα βλέφαρα τῶν παιδιῶν.
 στὴ πόλῃ αναμμένα φῶτα.
 κι ἐγὼ μόνη μου. κι ἐσὺ μαζί.
 ωραῖα εἶναι. δὲ φοβᾶμαι. εἶναι καὶ τὸ κερὶ κοντά μας.

Χριστούγεννα πλάϊ στή θάλασσα
 καὶ σὺ μακρυνά μου.
 ποῦ ἄραγες θὰ μὲ πῆγαινε τ' ἀγέρι
 ἂν ἓνα μπαλλόνι ἤμουνα !
 μὴ ξέρεις ;
 κοντά σου ἄς μ' ἔφερνε
 νὰ δῶ τὰ μαλλιά σου.
 κρὺο κάνει κι ἐσὺ μακρυνά μου
 στ' αὐτιά μου ασημένιοι κρίκοι
 καὶ τὰ τραγούδια τοῦ ἀγέρα ποὺ σφυρίζει.
 πηδάω. χορεύω στὸ δρόμο
 πλάϊ στή θάλασσα τὴ κυττάζω
 καὶ σὲ σκέφτομαι καλὲ μου.
 περιέργα μὲ κυττᾶνε.
 γιατί ; γιατί ;
 γιατί παράξενα μὲ κυττᾶτε ;
 αφοῦ μ' ἀρέσει νὰ χορεύω στὸ δρόμο.
 Χριστούγεννα πλάϊ στή θάλασσα
 καὶ μοῦ λείπεις καλὲ μου.

.
 στή Σόφη Κ.

αφοῦ κι ὁ βράχος δὲ παραπονιέται
 γιὰ τὸ σαράκι τῆς θάλασσας
 τί μπορῶ ἐγὼ νὰ πῶ γιὰ τὸ δικό μου τὸ καῦμό ;
 τὸν κυττάζω—σούρουπο—στὰ γερμανικὰ
 πολυβολεῖα τῆς Θάσος καθισμένη
 μὲ τὰ γρί-γρί ν' απομακρύνονται
 σκιὲς παράξενες σκληρὸ τὸ φῶς.
 καθισμένη πάνω στὸ κρὺο τσιμέντο
 τ' ἀγριοπούλια κυττάζω.

προσπαθώντας τὴ τροχιά
 πὺν γύρω ἀπ τὸν ἥλιο διαγράφουν νὰ φτιάξω.
 κάτω τὰ γρί-γρί. σκληρὸ τὸ φῶς
 ἄς εἶναι. δὲν πειράζει.
 ἡ θάλασσα ἀκόμη τρώει τὰ βράχια
 καὶ μένα μεγαλώνει ὁ καῦμός.
 στὰ πόδια μου ἀγκάθια καὶ τὸ στόμα ξερό.
 κάτω τώρα τρώνε λουκουμάδες.
 καὶ γὼ μόνη μου.
 μουσικὴ ἀπὸ κάτω—ὁ ἀπόηχος σὲ μένα.
 γαλήνη μαζί μὲ τὸ καῦμό.
 ἡρεμία.
 αἰσθάνουμαι τόσο καλὰ ἔτσι μόνη μου.
 νὰ κυττάζω τὰ βράχια
 καὶ νὰ παίζω στὸ δαχτυλίδι τὸ καῦμό.
 ωραῖα εἶναι.
 ἥρεμα, γλυκά, ξεπνοϊσμένα.
 ἀπὸ πίσω τὸ παλατάκι.
 κατάκλειστο.
 ἀπ τὰ ἀριστερὰ τὰ παλιὰ μεταλλεῖα.
 ἐγκατάλειψη.
 στίς στοᾶς μουνγκρίζει τὸ νερὸ
 καὶ τὰ σανίδια σιγὰ-σιγὰ γίνονται σαπίλα.
 μακρυνὰ τὰ γρί-γρί. γλυκὸ τὸ φῶς.
 σούρουπο πιά. βραδυνάζει.
 κάτω τὰ φῶτα, τὸ σινεμά, ὁ κόσμος στὸ σεργιάνι.
 τὸ ζευγάρι πὺν φιλιέται στὸ μικρὸ λιμανάκι.
 καὶ γὼ ἀπὸ πάνω μόνη μου τὰ κυττάζω ὅλα αὐτὰ
 κι εἶμαι χαρούμενη
 κι ἄς ἔχω τὸ καῦμό πὺν μὲ ματώνει.

σούρουπο.

μαβιές σκιές καὶ χρώματα πού ξεφυχᾶνε.

ἡ θάλασσα. ἥρεμη, σκοτεινή, φοβιστική.

λυπᾶμαι πὺν θὰ τελειώσει εἰνούτη ἡ στιγμή.

τώρα ἂν θέλω πηδάω. ἀπὸ δῶ πάνω. καὶ τελειώνω
ἀλλὰ δέν...

βράδνασε.

σὲ λίγο δὲ θὰ βλέπω τίποτα παρέξ τὰ φῶτα τῆς πόλης.

ἂς κατέβω. ἔπιασε καὶ ψύχρα—δμως τὰ μάτια σου

τὰ μάτια σου θυμᾶμαι

τὰ μάτια σου ἀγάπη μου σὰ μὲ κυττοῦν...

τί νιώθεις ;

τίποτα.

εγκατάλειψη ερημιὰ καὶ θλίψη

καὶ μιὰν ἄγρια ἀπελπισιὰ καὶ τὸ κεφάλι μου πονάει
τόσο πολὺν

δὲ ξέρω πὰ τί νὰ πῶ

δὲ ξέρω τί νὰ μολογήσω.

ὅσα πίστεψα χαθήκανε ὅς ἀγάπησα πεθάναν.

μόνη ξανὰ ἄλλη μιὰ φορὰ

τάχα πόσες φορὲς ἀκόμα θὰ μείνω μόνη;

καὶ πάλι

στὰ μάτια τῆς ἀγάπης μου χώρεσα.

κόσμος ολάκερος τὰ μάτια της.

κι ὅλες μου οἱ ἀκαρτέρεγες οἱ ὥρες

κι ὅλα μου τ ἀτέλειωτα ονειράτα

κι ὅλες μαζὶ οἱ θλίψεις μου κι οἱ ἀγάπες

ὅλα μαζὶ στὰ μάτια τῆς ἀγάπης μου.

.

τὸ ξέρεις ;
 σ αγαπάω. τὸ ξέρεις ;
 μὰ ναί. τὸ ξέρεις αλλιῶς δὲ θά σουν ὅπως εἶσαι.
 τὸ ξέρεις.
 σ ἔχω ἀνάγκη.
 μὲ στηρίζεις. κατὰ κάποιον τρόπο. ὅχι εντελῶς βέβαια.
 αγαπάω.
 τί ναι αὐτό ;
 τί ναι ἀγάπη ;
 ἀγάπη ;
 ἀγάπη εἶν η κάφτρα τοῦ τσιγάρου στὸ σκοτάδι
 κι ο δίσκος στὸ πικάπ
 κι η ἀγωνία τοῦ ἂν θά ρθεις.
 ὅταν εἴμ' ἀπελπισμένη
 ὅταν τίποτα δὲν ἔχω στὰ χέρια μου νὰ σφίξω
 ὅταν οὔτε τὰ κλάμματα δὲ φέρνουν ἀνακούφιση
 τότε
 τ ὄνομά σου κι η σκέψη σου μοῦ ρχονται στὸ νοῦ
 κι αιστάνουμαι χαρὰ κι ηρεμία.
 τώρα τοῦτο τὸ καιρὸ τούτη τὴ στιγμή
 μείνε κοντά μου
 σὲ θέλω.
 αὔριο δὲ ξέρω.
 ἴσως βαρεθοῦμε. ἴσως ἐγὼ πρώτη. ἴσως ἐσύ.
 δὲν ἔχει σημασία.
 ὅμως
 γιὰ σήμερα τουλάχιστο
 κράτα με σφιχτὰ καὶ μὴ μ ἀφήνεις
 σήμερα σ αγαπάω...

δηλητ ήριο αργά στις φλέβες
μὰ σίγουρα κι αδυσώπητα
γελώντας τὸ «χτυπᾶμε»
(σὰν τὸν Σωκράτη — γιὰ διάφορους βέβαια λόγους)
ἡ αγάπη.

τί νὰ θυμᾶμαι ἀπ' ὅλα σου ;
τὰ χέρια σου καὶ τὸ νύχι τὸ σπασμένο
τὴν ἐλιά πάνω ἀπ' τὸ βλέφαρο
καὶ τὸ κουρασμένο γέλιο ;
αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ ἀδιαφορία
γιὰ τὰ κοινὰ κι ἀσήμαντα
καὶ τὸ παθιασμένο ὄνειρο γιὰ ὅ,τι ξεχωρίζει ;
στὸ περπάτημα σου βλέπω τὸ βῆμα μου
στὰ ἴδια μονοπάτια προχωρᾶμε.
ὅ,τι μοῦ λείπει τὸ κατέχεις καὶ τὸ δείχνεις
κι ὅ,τι σὲ βασανίζει τό χω ξεπεράσει
ἴδιες φωνὲς ἀκοῦμε καὶ τραγουδᾶμε
τὶς νύχτες
μόνη ἀναθυμῆμαι
κόλαση ποὺ μὲ βασανίζουνε
οἱ σκέψεις μου κι ἡ καρδιά μου.
ἡ κάφτρα τοῦ τσιγάρου
κόκκινη πορτοκαλιά
μαζὶ νὰ ἤμασταν
κι ἄς τοὺς χαζοὺς νὰ μιλᾶνε
ἀδιαφορία καὶ συγκατάβαση
γι' αὐτοὺς ποὺ κάθε τι τὸ μετρᾶνε
γι' αὐτοὺς ποὺ σὲ φαῖά οὐσία υπολείπονται.
μόνοι μας ἐσὺ
ἐσὺ κι ἐγὼ

νὰ προχωρᾶμε
 οἱ υπόλοιποι δὲ καταλαβαίνουνε
 τὴν ἀγάπη
 μόνοι μας νιώθουμε καὶ κατέχουμε
 τὴν ἀγάπη
 ὅ,τι μοῦ λείπει:
 ὅ,τι σοῦ λείπει: ἡ ἀγάπη μας.
 μαζὶ εμεῖς οἱ δυὸ
 ὄχι ρουτίνα
 παλιοζωὴ χασούρα βαρεμάδα
 δηλητήριο ἡ σκέψη σου καὶ χαρὰ μου.

 καὶ βλέπεις ἡ νύχτα ξεθώριασε κι αὐτὴ
 καὶ δὲ μᾶς κρύβει πιά.
 θνῆμαι τὴν ἀνάσα σου στὸ λαιμό μου
 κι ανατριχιάζω.
 ο ἀέρας λιγοστεύει.
 τὰ χέρια μου παγώσαν πιά
 κι αιστάνουμαι ἓνα - ἓνα τὰ μέλη νὰ πεθαίνουν
 τώρα πιά τό μαθα.
 δὲ πρέπει νὰ δείχνω ἐμπιστοσύνη
 οὔτε στὸν ἴδιο μου τὸν εαυτό.
 ὅμως ρωτάω γιατί;
 γιατί νάναι ἔτσι τὰ πράγματα;
 γιατί νὰ πρέπει νὰ προσποιοῦμαι;
 καὶ πάλι
 κάθε φορὰ ποὺ σπάω τὰ μοῦτρα μου
 καὶ λέω δὲ πρόκειται νὰ τὸ ξανακάνω
 καὶ τί μ' αὐτό;
 τὰ ἴδια καὶ ξανὰ τὰ ἴδια.

«...Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, εἶχε βγεῖ ἓνα λαϊκὸ τραγουδάκι γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τῆς μύγας πὺν περπατάει ἀνάποδα πάνω στὸ ταβάνι, μὲ τὴν ἐξῆς ἐπωδὸ:

Θὰ μπορούσε νὰ τὸ κάνει αὐτὸ ὁ Λόθντ Τζώρτζ;

Νὰ πετύχει καὶ ὁ Μπάλντουϊ κάτι τέτοιο:

Ἡ ἔστω ὁ Ράμση ὁ Μάκ;

Μὰ ποῦ. ἀδύνατο...».

Πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἐπιχειρηματολογία, μιὰ θεολογικὰ σκεπτόμενη μύγα θὰ μπορούσε ν' ἀποδείξει τὴν ἀνωτερότητα τῶν μυγῶν, καὶ ἀσφαλῶς, γιὰ τὶς ἄλλες μύγες, τὰ λόγια τῆς θὰ φαίνονταν πειστικά...»

«...Ὁ μόνος τρόπος νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν πανανθρώπινην οἴηση εἶναι νὰ ὑπενθυμίσουμε στὸν ἑαυτὸ μας πὼς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἓνα σύντομο ἐπεισόδιο στὴ ζωὴ ἑνὸς μικροῦ πλανήτη, πὺν στριφογυρίζει σὲ μιὰ μικροῦλα γωνιὰ τοῦ Σύμπαντος καὶ πὼς, ἀπ' ὅσα ξέρουμε, ἄλλα μέρη τοῦ Σύμπαντος μπορεῖ νὰ περιέχουν ὄντα τόσο ἀνώτερα ἀπὸ μᾶς, ὅσο εἴμαστε κι' ἐμεῖς ἀνώτεροι ἀπὸ τὶς μέδουσες...»

ΜΠ. ΡΑΣΣΕΛ

«ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΩ»

Τὸ πιὸ τρανὸ τῆς γῆς καὶ δυνατὸ βασίλειο
 εἶναι ἐκεῖνο ὅπου ὁ καθεὶς
 τῇ γνώμῃ του τὴν λείει ἔτσι ἀτόφια καθαρὰ
 χωρὶς κανένα φόβο
 γιὰ παρενόχληση ἀρχῶν ἢ ἐξυβρίσει ἀρχόντων.
 τὸ πιὸ τρανὸ τῆς γῆς καὶ δυνατὸ βασίλειο
 εἶναι ἐκεῖνο ὅπου ὁ καθεὶς
 ἐκεῖνο ποὺ λατρεύει
 ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ καθαρὸς τὸν ἥλιο θ' ἀντικρύσει
 ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ ἔμελλε ἡ ζήσῃ του νὰ σβῇ
 εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ φῶς καὶ τὸ καθάριο βλέμμα.
 τὸ πιὸ τρανὸ τῆς γῆς καὶ δυνατὸ βασίλειο
 εἶναι ἐκεῖνο ὅπου ὁ καθεὶς
 πρώτη δουλειὰ του ἔχει
 τὸν εαυτὸ του ψύχνοντας τὸ κόσμον νὰ μερεῦει
 καὶ ποτὲ στῶν ἀλλωνῶν μέσ' τὶς δουλειές νὰ μπαίνει.
 τὸ πιὸ τρανὸ τῆς γῆς καὶ δυνατὸ βασίλειο
 εἶναι ἐκεῖνο ὅπου ὁ καθεὶς
 πρώτη του σκέψῃ ἔχει
 ποτὲ μὴ κάνει κριτικὴ στὲς πράξεις τῶν ἀνθρώπων
 πάνω ἀπὸ πάθη καὶ φανατισμοὺς νὰ στέκει νὰ μιλάει
 καὶ μ' ἓνα χαμόγελο ζεστὸ ὅλα νὰ τὰ κυττάει.
 τὸ πιὸ τρανὸ τῆς γῆς καὶ δυνατὸ βασίλειο
 εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἀδελφὸς
 ὅπου μαθε καὶ χώνεψε καὶ τὸ θάρρος τό χει
 κάθε στιγμῇ, κάθε λεπτὸ
 νὰ λείει : ὅχι.

τὸ ξέρω ἀλλὰ τί νὰ κάνω ;
 τὸ βλέπω εἶναι τελειωμένο ἔρχεται
 σαρδόνειο χαμόγελο
 κι ακούω χιλιάδες σφυριὰ νὰ χτυπᾶνε
 μέσα κι ἐξω ἀπ τὸ κεφάλι μου.
 στριφογυρίζω. ἀπεγνωσμένα ψάχνω
 ἀλλ αὐτὸς ἀδυσώπητα μὲ πλησιάζει·
 δὲν ἔχει λύπηση γιὰ τοὺς μικροὺς κι ἀδύναμους
 κι εἶμαι μικρὴ κι ἀδύναμη καὶ μᾶλλον φοβᾶμαι
 δὲ βρίσκω διέξοδο.
 οἱ πόρτες—κάποτε πρέπει νὰ υπήρχανε καὶ πόρτες—
 χάθηκαν ἢ δὲ τίς βλέπω,
 καὶ ξανάρχομαι συνέχεια στὰ ἴδια μοτίβα,
 δημιουργώντας τὰ ἴδια παλιὰ πλάνα
 (εἶναι σίγουρα βλέπεις)
 τραγουδώντας τὰ ξεχασθελὰ πιά ρεφραῖν·
 κι ἡ οὐρὰ τοῦ φουστανιοῦ μου
 μ ἀκολουθεῖ σὰ πιστὸ σκυλὶ
 ἀφήνοντας κάτω μιὰν ἄσπρη γραμμὴ
 ὅταν γυρίζω τίς ἄδειες κάμαρες καὶ σιγοφωνάζω
 τὸ χρόνο νὰ ῥθει νὰ μοῦ πεῖ
 τί ὥρα εἶναι
 πόσω χρονῶ εἶμαι
 πόσο καιρὸ θὰ ζήσω ἀκόμα.
 κάνει ζέστη κι ἡ βεντάλια σπασμένη
 στοὺς καθρέφτες υφαίνουν οἱ ἀράχνες παραμύθια.
 λίγη μουσικὴ. τίποτα.
 τώρα στὴ πόλῃ θὰ σβήνουνε τὰ φῶτα ἓνα - ἓνα.
 ξημερώνει !
 ωραῖα εἶναι.

πρέπει νὰ πλύνω τὸ φόρεμά μου
νὰ τὸ σιδερώσω
νὰ βρῶ μιὰ πόρτα καὶ νὰ φύγω
δίχως νὰ πῶ αντίο
μόνο λίγο νὰ χαϊδέψω μὲ τὸ δάχτυλό μου
τις γωνιὲς καὶ τὰ κοιλώματα
τοῦ πετρωμένου του προσώπου
καὶ νὰ σκουπίσω ἐγὼ στὸ τέλος πιά
τὸ δάκρυ πὺν χρόνια τώρα ἀκινητοποιήθηκε
ἀπ' τὴν ἀσπλαχνιὰ τοῦ χρόνου
πάνω στ' ἀπορημένα μάτια τῆς ἀθωότητος...

.....
μ' ἀρέσουν τὰ χαριτωμένα πράγματα
καὶ γενικὰ οἱ χαριτωμένοι ἄνθρωποι
σὰν λέξη αὐτὴ καθ' εαυτὴ ἡ λέξη
χαριτωμένος—χαριτωμένη—χαριτωμένο.
ικανοποιεῖ τὸ αἰσθητικὸ μου κριτήριον
σὲ σχέση μὲ τὸν ἥχο.
μ' ευχαριστεῖ νὰ τὴ κρατᾶω στὸ στόμα μου
σὰ καραμέλλα γλυκιὰ
καὶ ἔπειτα νὰ τὴ συλλαβίζω.
χαριτωμένα βεβαίως.
σὲ τελευταία ἀνάλυση ὅλα εἶναι χαριτωμένα.
τὸ παιδί πὺν κρύνει στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου
μὲ ξυπόλητα πόδια
ἡ μαύρη πλευρέζα τῆς ἀπαρηγόρητης χήρας
μὲ τὸν πόνο στὰ μάτια
τὸ μωρὸ πὺν πεθαίνει μὲ μεγάλα μάτια
σὲ κάποιον ορυζῶνα
οἱ βόμβες πὺν πέφτουν σὰν ωραῖα πεπόνια

στις κακόμοιρες καλύβες.
η μιζέρια πὸν στέκει μ ἓνα μαστίγιο
στ ἄθλια γκέττο.
η μυρουδιά τοῦ πεθαμένου στρατιώτη
πὸν μόνος σαπίζει σ ἓνα βάλτο.
η διαφήμιση π ἀκόμα καὶ τὸ βράδυ
φωνάζει γιὰ τὸ νέο δάνειο.
εντέλει ὅλα εἶναι χαριτωμένα (γραφικὰ).
οι ἀπελπισμένοι επαναστάτες μὲ τὰ βρώμικα γένεια
καὶ τ ἄδεια στομάχια·
ο παπὰς πὸν διδάσκει εγκράτεια στὸ ποίμνιο
καὶ πίνει τὸ δίσκο τὰ βράδυα·
τὰ κορίτσια πὸν σκύβουν νὰ κρύψουν τὸ στῆθος
πὸν μεγαλώνει,
τὰ παιδάκια πὸν γελώντας τινάζονται στὸν α�έρα
ἀπὸ παρατημένες χειροβομβίδες·
η φίλη πὸν ρίχνεται στὸ φίλο τῆς φίλης
επειδὴ ζηλεύει·
τὸ φορητὸ πὸν πάνω ἀπ τοῦ καστανᾶ τὸ σῶμα περνάει
καὶ λέει «συγγνώμη»·
ο κόσμος πὸν τὶς παρελάσεις χειροκροτᾷ
μὲ ρίγη περηφάνειας.
μὰ ναί. ὅλα εἶναι χαριτωμένα.
η φωνὴ τῆς εκφωνήτριας πὸν τοὺς νεκροὺς
τῆς ἡμέρας ἀναγγέλλει·
οι ἀνακοινώσεις, οἱ διαταγές, οἱ σκοτοῦρες,
οι συμβουλές, η προστασία·
ο πονοκέφαλος καὶ τὰ θαυματουργὰ φάρμακα
γιὰ τὴ καταπολέμησή του.
οι προὑπολογισμοὶ καὶ τὰ κονδύλια

για τὴν παιδεία καὶ τὴν Ἐθνικὴν Ἀμυνα
οἱ σοβάδες ποὺ πέφτουν στὰ κεφάλια
τῶν μικρῶν μαθητῶν στὰ ερειπωμένα σχολεῖα
ἡ ατομικὴ βόμβα καὶ κάποιον ἐκεῖνοι
οἱ κατ' εἰκόνα καὶ ομοίωσιν μὲ τὸ πιὸ φρικτὸ κορυφὸ ἐγὼ μας
ἡ πίστις ὀρισμένων στὸ καλὸ εαυτοῦ
τοῦ ἀνθρώπου.

τὸ ξέρω. ὅλα εἶναι χαριτωμένα

ἡ ἠθικοποιημένη ἠθικὴ

ἡ ἀδικία

ἡ υποκρισία

ἡ ψευδομαρτυρία

ἡ ζήλεια

ἡ διεστραμμένη ἀντίληψη τοῦ σέξ

ἡ λανθασμένη ψυχολογία

ἡ ὑπαρξὴ ἡρώων

ἡ θεοποίηση τοῦ χρήματος

ὅλα εἶναι χαριτωμένα, γραφικά, συμπαθητικά,

γλυκούλια, ομορφούλια.

ὅλα εἶναι ἀναπόσπαστα στοιχεῖα μας.

γι' αὐτὸ ἐξάλλου εἶναι χαριτωμένα.

.....

ἴσως εἶναι καλύτερα ἔτσι.

ποῦ ξέρεις;

ἂν κάτι κάναμε μπορεῖ νὰ βγαίνει διαφορετικὸ

ἀπ' ὅτι πόθησα κι ονειρεύτηκα.

ποῦ ξέρεις;

μερικὲς φορὲς εἶναι καλύτερα

νὰ ονειρεύεσαι καμινάδες μὲ χρωματιστὸ καπνὸ

παρὰ νὰ τίς βλέπεις μαντισμένες

απ τὴν καπνιά καὶ τὴν ἀνία
 (αλήθεια τί βαρετὸ νὰ σαι καμινάδα).
 κι ἐξάλλου εἶπαμε
 ὅταν φτάσει η στιγμή
 ποὺ δὲν ἔχεις πιά τὴ δύναμη
 νὰ σφίξεις τὰ δόντια καὶ νὰ προχωρήσεις
 τότε σκέφτεσαι πὼς ὅτι συνέβη
 εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς ἀντίθετης ἐνέργειας.
 λίγες πολὺ λίγες φορὲς
 κάνεις αὐτὸ ποὺ θέλεις
 κι αὐτὴ τὴ στιγμή
 δὲ μποροῦ νὰ πῶ ποιὲς εἶν' αὐτὲς
 γιὰτὶ θὰ μοῦ ποῦν ὅτι προσβάλλω τὴ δημόσια αἰδῶ.
 καὶ θὰ μοῦ πεῖς τώρα
 πὼς συνήθως δὲ φταῖς ἐσὺ γιὰ ὅτι ἔγινε
 ἀλλ' οἱ περιστάσεις (οἱ ἄτιμες) !
 πάω πάσσο ὅμως οἱ δικαιολογίες
 δὲν ἀλλάζουν τὸ ἀποτέλεσμα καὶ τὶς συνέπειές του.
 αὐτὸ μένει ἀνέγγιχτο
 γιὰ νὰ θυμίζει στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων (αμὴν)
 τῆς μικρῆς κι ἀχαρῆς ζωῆς σου
 πὼς δημιουργήθηκαν αὐτὲς οἱ πρόωρες ρυτίδες
 γύρω απ τὸ στόμα καὶ στὸ μέτωπο.
 τώρα ἀκούω μουσικὴ - κάντε λίγη ησυχία
 κάτω λέει γιὰ μοναξιά - ἔγινε τῆς μόδας αὐτὴ ἡ λέξη
 ὅπως καὶ τὸ κόμπλεξ.
 ἂν θές νὰ λέγεσαι μονόδρομος
 πρέπει ἐκτὸς τῶν ἄλλων δεκάκις ἡμερησίως
 τὶς δύο αὐτὲς λεξοῦλες νὰ χρησιμοποιοεῖς.

εγὼ δὲν τὶς χρησιμοποιοῶ.
 ἄρα κατὰ τὸ πλεῖστον δὲν εἶμαι μονόδερα.
 ἀλλ' ἔπαθα κάτι ἄλλο.
 τὶς ἔβαλα μέσα μου. τὶς ἔχω.
 μὲ τυραννᾶνε. μοναξιά καὶ κόμπλεξ.
 ἀηδίες...
 τί ὥρα νά ναι;
 θά θελα νὰ κοιμηθῶ
 μὰ ἦπια καφὲ ἐπίτηδες γιὰ ν' αποφύγω
 τὸν πειρασμὸ τοῦ ὕπνου
 δὲ θέλω ἀπόψε νὰ δῶ ἐφιάλτες
 ἀπόψε θέλω νὰ ξαγρυπνήσω νὰ δῶ ἐπιτέλους
 μιὰ φορὰ τὴ χαρην γὴ μ' ορθάνοιχτα μάτια
 καὶ τὰ τελευταῖα φῶτα τῆς πόλης νὰ σβήνουν ἕνα - ἕνα.
 τὸ τηλέφωνο...
 ποιὸς νάναι τέτοια ὥρα; περασμένα μεσάνυχτα.
 κύττα λοιπὸν ἀδελφάκι μου
 ἄλλες φορὲς πῶς χαίρουμαι σὰν τ' ακούω
 καὶ τώρα... τώρα μὲ τρομάξε

 κανεῖς. λάθος κάνανε. κρῖμα!
 ὥραϊα θά ταν νὰ μίλαγα μὲ κάποιον
 ἀλλὰ βλέπεις οἱ ἄνθρωποι σ' ακοῦνε
 ὅταν μιλᾷς γιὰ τὸν εαυτό τους
 ἢ γιὰ ἄσχετα πράγματα σχετικὰ μὲ τὸν εαυτό τους
 σὰ θέλεις ἄνθρωπο δίπλα σου
 σπάνια τὸν βρίσκεις
 ἢ κι ἂν τὸν βρεῖς
 ἄλλα λὲς κι ἄλλα καταλαβαίνει...
 δὲ μπορῶ ἄλλο - κάτι πρέπει νὰ κάνω

ν ανοίξω τὸ παράθυρο καὶ νὰ ζητιανέψω
ἀπ' τοὺς περαστικοὺς καμμιᾶν ἰδέα;
ἀλλ' ὅχι. δὲ θὰ μ' ἀκούσουν
μένω ψηλὰ βλέπεις.
πάντως προσπαθῶ νὰ τὸ χωνέψω
προχωρᾶμε σ' ἀδιέξοδο.
καὶ καλὰ αὐτό.
τὸ δράμα εἶναι πὼς ἔχουμε
τόσο μεγάλη ταχύτητα
ποὺ νὰ φρενάρουμε δὲ θὰ προλάβουμε
καὶ θὰ τσακιστοῦμε φίλε μου - ἄγνωστε ἀκροατῇ
δὲν τρομάζεις;
μὰ τὴν ἀλήθεια θὰ πρέπει νά σαι γενναῖος πολὺ
ἐγὼ τὴν τρέμω τῇ στιγμῇ
ποὺ θὰ πέσω μ' ὅλην μου τὴ δύναμιν στὸ τοῖχο.
ἀλήθεια τρέμω.

.
καλὰ καλὰ θὰ ρθῶ.

μὴ βιάζεσαι πιά καὶ τόσο πολὺ
ὁ χρόνος δὲν εἶναι χρῆμα
χρόνος εἶν' ἡ ἀναπνοὴ τοῦ σκυλιοῦ
ποὺ θολώνει τὸ τζάμι
καλὰ μὴ θυμώνεις. δὲν εἶπα τίποτα.
(μεταξύ μας, ἐπιμένω ὁ χρόνος δὲν εἶναι χρῆμα)
χρόνος εἶναι τὸ χέρι ποὺ σκουπίζει τὸν ἰδρωτὰ
καὶ τ' ἀκούμπημα τῆς μύγας
στ' ἀκίνητο χέρι τοῦ γέροντος
ποὺ μόνος λιάζεται στὸν ἥλιο.
θυμᾶμαι
ὅταν ἐγὼ μιλοῦσα
σεῖς χλευάζετε.
φωτιὰ ἡ καρδιά μου καὶ τὴ σβήσατε

ὅτι εἶπα ἔγινε
 σεῖς τώρα σωπαίνετε
 ἡ σειρά μου τώρα νὰ γελάσω
 δὲ μπορῶ
 παγώνει τὸ γέλιο
 ἄφυχο κρεμιέται πεθαμένο
 στὰ παράθυρα καὶ στὰ μανταλάκια τῶν ρούχων.
 ἀπ τὴν ἀπέναντι πολυκατοικία
 ἀνάβουν τὰ φῶτα τῆς σκάλας.
 βαρέθηκα.
 τ ἀκοῦς ;
 ἄλλη φορὰ δὲ θὰ ξαναφωνάξω γιὰ τίποτα καὶ γιὰ κανένα
 (μὴ δίνεις σημασία. ἔτσι λέει πάντοτε καὶ πάντα τὰ ἴδια κάνει)
 ωραῖα εἶναι νά σαι ἥρωας
 καὶ ν ἀπολαμβάνεις τὰς πρόπουσας τιμὰς (sic).
 τέλος πάντων. δὲν ἔχει σημασία.

 τώρα νιώθω σὰ τὸ πουλὶ
 ποὺ πληγώθηκε στὴ μιὰ φτερούγα
 καὶ ῥάγισε τὴν ἄλλη
 βλέπει πὼς ἡ στεριὰ εἶναι κοντὰ
 μὰ εἶναι τόση ἡ ἄτονα ἤρεμη ἀδιαφορία
 ποὺ πέφτει στὴ θάλασσα συνειδητὰ ζητώντας τὸ θάνατό του.
 ἔτσι κι ἐγὼ
 τὸ ἂν θὰ σωθῶ
 δὲν εξαρτᾶται ἀπ τὸ ἂν μπορῶ
 ἀλλ ἀπ τὸ ἂν θέλω.
 καὶ δὲ θέλω
 τουλάχιστο τούτῃ τῇ στιγμῇ.
 σήμερα.

καὶ μὴ προσπαθεῖς νὰ μὲ πείσεις.
 ἕνας λιγώτερος.
 κάτι εἶναι καὶ τὸ ὀξυγόνον
 ποὺ δὲ θὰ κάνω ἄνθρακα
 ὁ ὄγκος ποὺ δὲ θὰ καταλάβω
 τὰ μέρη ποὺ δὲ θὰ ρυπάνω (πλέον)
 ἢ ἀκόμη ἀκόμη καὶ οἱ «φίλοι»
 ποὺ δὲ θὰ τοὺς εκνευρίσω
 εἶμαι ἀλτρουϊστρία καθὼς βλέπεις.
 τί ὥρα εἶναι ;
 σταμάτησε τὸ ρολοῖ - σταμάτησε ;
 πᾶρε τὸ 141
 χάλασε τὸ τηλέφωνο - χάλασε ;
 ρώτησε τὸν διπλανὸ
 λείπει - λείπει ;
 βγῆς στὸ δρόμο καὶ μάθε
 βρέχει - βρέχει ;
 τί ὥρα εἶναι ;
 ἕνας ολάκερος κόσμος κι ἐγὼ μικρὴ
 οὔτε τὴν ὥρα δὲ μπορῶ νὰ μάθω.

 βιάζομαι
 οὐφ καιρὸς κι αὐτὸς ἀδελφάκι μου
 πολὺ βαριέμαι.
 λοιπὸν τώρα ποὺ τὰ θυμᾶμαι
 σκέφτομαι
 πὼς δίκιο εἶχες σὰν μούλεγες
 πὼς κάθε φορὰ ἡ ιστορία
 κάνει τοὺς νέους νὰ τὴν επαναλαμβάνουνε
 καὶ νὰ σπᾶν τὰ μοῦτρα τους

τώρα τὸ βλέπω.
ποὺ τὰ σπασα κι ἐγώ.
τί ὥρα εἶναι ;
θέλω πολὺ νὰ μάθω τί ὥρα εἶναι.
κι ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου ἂν πιαστοῦνε χέρι - χέρι.
τί ναι αὐτό ;
αφοῦ πιά δὲν ἔχουν χέρια.
τοὺς τὰ κόψανε.
ἄντε γειὰ τώρα.
βαρέθηκα.
ξεράθηκε καὶ τὸ στόμα τόσην ὥρα.

.....
τὸ βλέπω
τὸ δα σοῦ λέω ναι
τὸ νιώθω τὸ αιστάνομαι
ὅλα τὰ παλιὰ πράγματα σ' ἓνα κάρο καὶ πέταμα.
δὲ φταῖς.
τὸ ξέρω
οὔτ' ἐγώ. κανεῖς δὲ φταίει.
μόν' οἱ περιστάσεις τὰ φερان ἔτσι.
ἂς εἶναι δὲ πειράζει.
κι ἂν εἴμασταν ἀλλιώτικοι ;
ἔ καὶ τί μ' αὐτό ;
πάλι τίποτα δὲ θὰ γινόταν
καὶ πάλι στίς περιστάσεις θὰ τὸ ρίχναμε.
ἄλλες ἐλπίδες ὄχι πιά.
καταπρόσωπο ἀφήστε με νὰ δῶ
τί ἄδεια πού ταν ἡ ζωὴ μου.
δὲ θέλω παρηγοριές.
οὔτε χαμόγελα συμπάθειας.

δὲ θέλω χαϊδευτικὰ χτυπήματα στὴ πλάτη.
 ἂν μὲ νιώθετε
 μαζί μου καθήστε νὰ πιοῦμε κρασί
 νὰ μεθύσουμε
 νὰ γελάσουμε μὲ τὴν κατάντια μας
 καὶ νὰ παραδεχτοῦμε τὴν ανοησία μας
 απογυμνώνοντας τὴ ζωὴ μας
 ἀπ' τοὺς ωραιοποιημένους ψευτοηρωϊσμοὺς
 καὶ τὶς μεγαλόστομες θυσίες.
 νὰ δοῦμε πῶς φτάσαμε ἐδῶ
 καὶ πῶς ἀκόμα μερικοὶ ἀναρωτιοῦνται
 πῶς ἔγινε ἀδελφάκι μου καὶ πέρασεν ἡ ὥρα
 δίχως νὰ τ' ἀνθιστοῦμε ;
 ἔφυγε τὸ τραῖνο ἀδελφάκι μου καὶ τὰ λιμάνια κλείσαν
 αυτοκίνητο ποῦ νὰ βρεῖς τέτοιαν ὥρα
 καὶ μὲ τὰ πόδια δὲ φελάει. εἴμαστε ἀνάπηροι.
 μὴ τὸ ξεχνᾷς.
 πέρασε ἡ ὥρα
 καὶ τώρα μόνοι μας
 σκουλήκια
 καὶ λέμε :
 ἄχ ἄλλη μιὰ ευκαιρία ἀδελφάκι μου δὲν ἦταν νᾶχαμε ;
 μὰ ποῦ...
 τὴ πρώτη ἂν ἔπιασες, ἀλλιῶς φασκελοκουκούλωστα
 πού πα νὰ πεῖ
 πιὲς τὸ χαμομήλι σου
 κάνε τὴ προσευχή σου σὰ καλὸς ἄνθρωπος
 πρὸς τὸν θεὸ Κύριο καὶ δημιουργό σου
 καὶ πέθανε.
 μὴ φοβᾶσαι

εμεῖς οἱ λοιποὶ
 θὰ σὲ συνοδέψουμε στὴ τελευταία σου κατοικία
 ἀκόμα κι ἂν βρέχει.
 μὴ φοβᾶσαι ἀδελφάκι μου
 διότι ἅπαξ κι ἔχασες τὴν οὐσία, τᾶχασες ΟΛΑ· μὴ φοβᾶσαι
 ποῦ γεννηθήκατε ;
 πότε περίπου ;
 ἀπὸ ποιоὺς ἂν υποψιάζεστε ;
 ποῖον προορισμὸν ἔχετε ;
 αὐτὰ κι ἄλλα πολλὰ θὰ σὲ ρωτήσουν
 μόλις παρουσιαστεῖς βαμμένος καθαρὸς (; ; ;)
 στοὺς δικαστὲς τοῦ κάτω κόσμου.
 καὶ τότε ἀδελφάκι μου
 τίποτα δὲ θὰ κρύψεις
 δὲ θὰ μπορεῖς θέλω νὰ πῶ
 ὅχι πὼς δὲ θὰ θέλεις.
 ὅμως ἔλα πού οἱ δικαστὲς εἶναι μέσα σου
 στ ἄντερα ἢ τὰ νύχια κάπου ἐκεῖ κρυμμένοι περιμένοντες
 διοχετεύοντας σιγὰ-σιγὰ στὶς φλέβες σου
 τὸ δηλητήριό τῆς συνείδησης, μάλιστα κύριε, καὶ τῶν τύψεων
 στ ἄμοιρο ἀνθρώπακι ἐσένα ἀδελφάκι μου
 π ἄλλο κοῖμα δὲν ἔχεις παρὲς ὅτι γεννήθηκες
 ἀνήκων στὴ κατηγορία ἐκείνη τῶν ζώντων οργανισμῶν
 πού ναι πολὺ χτυπημένοι
 ἐπηρεασμένοι
 ἀναγκασμένοι
 καταπιεσμένοι
 καταδυναστευμένοι

από τὴν ἠθικὴν
 τὴν ἠθικὴν τῆς ἐκκλησίας
 τὴν ἠθικὴν τῆς ἐκκλησίας τῆς κοινωνίας
 από τὴν υπόδειξιν
 τὴν συμβουλὴν
 τὴν διαταγὴν
 τὴν μὴ συμμόρφωσιν
 τὴν χρησιμοποίησιν βίαιων μέσων
 τὴν τιμωρίαν
 ἀπὸ τὸ παρακαλῶ
 τὸ ευχαριστῶ
 τὸ θέλω
 τὸ θέλω μὰ δὲ μπορῶ
 τὸ θέλω μὰ δὲ κάνει
 τὸ θέλω μὰ ἀπαγορεύεται
 ἀπὸ τὸ ναι καὶ ἀπὸ τὸ ὄχι
 χωρὶς ποτὲ νὰ καταλάβεις
 γιατί ἄραγε νὰ μὴν υπάρχει καὶ κάτι ἐνδιάμεσο
 κάτι ἄλλο
 κάτι τέλος πάντων κάτι ἀδελφάκι μου
 κάτι ποὺ νὰ σ' ΕΚΦΡΑΖΕΙ...

 ἐκφράζει;
 τί σημαίνει «ἐκφράζειν»;
 καλὰ μοῦ τό 'λεγαν νὰ διαβάζω ἐτυμολογικό.
 πάντως γιὰ τὴν ὥρην
 «ἐκφράζειν» σημαίνει ἐκφράζει
 κατάλαβες;
 κατάλαβα...
 τί;

τί κατάλαβα ;
μήπως ξέρεις εσύ ;
αεροβατοῦμε
σὲ ἀπίθανης σύλληψης κι ἔμπνευσης σαχλὲς καταστάσεις.
τί νὰ κάνω ;
τί νὰ κάνουμε ;
ἂν ἤμουν ἀπλοϊκή ;
δὲ θέλω.
ὅμως δηλητήριο ἢ διανόηση κι ἡ γνώση ὦρες - ὦρες.
τί νὰ πῶ ;
τί νὰ ποῦμε ; τίποτα ἄλλο παρὰ μιὰ καληνύχτα.
καληνύχτα.
αὔριο ἴσως μὴ ξυπνήσω.

.
ἡ τελευταία νότα μιᾶς κιθάρας
μοναχικὰ τρέχοντας πάνω ἀπ τὶς στέγες
καὶ μέσα στὶς στάλες τῆς βροχῆς
μοῦ κρατᾷ παρέα
καὶ περπατῶ
μιλώντας μόνη μου
σὰ τοὺς γέροντες ἢ τοὺς τρελλοὺς
γιὰ τὴν ἀγάπη μου ποὺ ξέφτισε
σὰ στρίψωμα κακοραμένο
καὶ ποὺ νὰ πάρει ὁ διάλογος
δὲ πρόφτασα νὰ τὴν ἀγγίξω,
μοῦ ξέφυγε δαιμονικὰ χαμογελώντας
καὶ κοροϊδεύοντας
ἐμένα
τὴν ἀνόητη
ποὺ πίστεψα πὼς κάτι θὰ κانا σὲ τούτη τὴ ζωή

γιὰ τούτη τῇ παλιοκατάστασιν
 κι εἶναι τόσο θλιβερό
 νὰ βλέπεις πῶς πεθαίνουνε τὰ ὄνειρα τῶν ἀνθρώπων
 (ἂν κι εἶναι πολὺ κοινὸ).
 ἀναθυμιάμαι τὴν ἀνάσα σου στὸ λαιμὸ κι ἀνατριχιάζω
 καὶ φωνάζω :
 ἀγάπη μου
 πῶς μπόρεσες καὶ μ' ἄφησες
 γυμνὴ καὶ ἄοπλῃ στοὺς ἀγέροδες τοῦ κόσμου ;
 πῶς ἄντεξες
 νὰ μὲ δεῖς νὰ σπαράζω
 γιὰ ὅ,τι ἔχασα
 γιὰ ὅ,τι δὲν κέρδισα
 γι' αὐτὰ πὺν πίστεψα καὶ πὺν γυρίσαν πίσω
 χαστούκια δίνοντάς μου καταπρόσωπο
 πληγὴ τὰ χεῖλή μου
 καὶ πῶς νὰ σὲ φιλήσω ;
 καρδιὰ τὸ ξέρω δὲν ὑπάρχει
 σὲ πέτρα σκαλισμένον ἕνα χαμόγελο
 σὰ τὰ smiles τῶν καταστημάτων.
 κι ἀκόμα τρέχω μόνη μου
 ἡ κιθάρα πάει πῶς
 σταμάτησε
 χάθηκαν οἱ νότες
 λασπώθηκαν
 λαβωμένες πέφτοντας μέσ τὶς βρωμιὲς τοῦ δρόμου.
 οὐράνιο τόξο
 τρίχες.
 ποῦ ναι το ;
 τόσες βροχὲς μὲ βρέξανε

μὲ πνίξαν τόσες μπόρες
ουράνιο τόξο ποτέ μου δὲν ἀντίκρουσα
παρὰ μόνο
μιὰ υποψία ἰριδας στὴ χυμένη βενζίνα τοῦ δρόμου.
καὶ βλέπεις
(ἂν βγάλεις τὰ γυαλιά σου)
πῶς κάθε ὥραῖο καὶ καλὸ
εὐκόλα πολὺ εὐκόλα
γίνεται ἄσχημο κακὸ
ἄμα δὲν ξέρεις πῶς νὰ τὸ ἀντιμετωπίσεις.

καὶ σὰν πεθάνω νὰ μὲ κάψουν θέλω
καὶ τὴ τέφρα μου νὰ σοῦ δώσουν
γιὰ νὰ σοῦ θυμίζει
τις ἄσχημες μέρες

πού ρθανε

ἢ πού θά ρθουν

κι ἔνα γιασεμὶ
στ' ἀντὶ τοῦ σκονπιδιάρη
γιὰ τὸ θυμίζει
τὶς καλύτερες μέρες

πού ρθανε

ἢ πὸν θά ρθουν

κατάματα κοιτώντας
τὴ πλάκα καὶ τὴ διάγνωση τοῦ ακτινολόγου.
καταλαβαίνω τί σημαίνει ἴλιγγος.
πόσων χρόνων εἶμαι δὲν ἔχει σημασία.
εὐλικρινὰ δὲν ἔχει σημασία.
μόνο απολογισμὸς πρέπει νὰ κάνω τώρα
τώρα κάτι εἶν ἀνάγκη ν' ἀφήσω
κάτι νὰ μείνει ἀπὸ μένα
γιὰ νὰ μὲ θυμίζει.
δὲ ξέρω τίποτ' ἄλλο.
οὔτε νὰ κλάψω οὔτε νὰ χτυπηθῶ φτουράει.
τελεσίδικα γραμμένη
μ' ἄσβηστο μελάνι
βλέπω τούτῃ τὴ στιγμή τὴ καταδίκη μου
καὶ δὲ θέλω τίποτ' ἄλλο πιά
παρὰ μόνο
ἓνα τελευταῖο χαμόγελο νὰ πάρω καὶ νὰ δώσω
ἓνα χᾶδι
γι' αὐτὸ γι' αὐτὰ γιὰ ὅλα τοῦτα ποὺ χάνω.
τώρα στὸ τέλος πιά ποὺ βλέπω
πὼς ἡ ζωὴ μου πέρασε καὶ χάθηκε
ἀφήνοντας μιὰ μόνο γραμμὴ
πάνω στὴν ἄμμο
καὶ τώρα ἀρχίζει ἡ παλίνροια
καὶ τὸ κῶμα θὰ τὴ φτάσει θὰ τὴ σβήσει.
γι' αὐτὸ
δὲ θέλω τίποτα νὰ κάνω
ἓνα δάκρυ νὰ μὴ χαραμίσω πιά
μόνο χαμόγελο—γέλιο
ἀπὸ ψηλὰ νὰ δῶ
τίς στιγμὲς τίς ὥρες τὰ χρόνια μου

κι ἂν μπορέσω
 νὰ τ' αξιολογήσω μὲ κριτήρια
 ὅχι τὰ στεφάνια ποὺ θὰ στείλουνε
 μὰ τὸ κρασί ποὺ θὰ πιοῦνε στ' ὄνομά μου
 στὸ γιορτινὸ τραπέζι τοῦ θανάτου
 οἱ φίλοι οἱ εχθροὶ καὶ οἱ γνωστοί μου.
 κι οὔτε λουλούδια θέλω.
 γι' αὐτὸ σοῦ λέω
 πὼς νὰ μὲ κλάψετε δὲ θέλω
 τώρα ἂν ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ
 χαλάσουν τὰ υδραυλικά συστήματα
 καὶ πάθετε καταρροὲς
 φυσικὰ τίποτα πιά δὲ θὰ μπορῶ νὰ κάνω
 οὔτε καὶ νὰ φτύσω...
 τέλος πάντων.
 τώρα βλέπεις τέλειωσαν τὰ ψέμματα
 τελειώνω.
 καὶ τί νιώθω;
 τίποτα. τίποτα;
 δὲ ξέρω...
 τί θὰ μείνει ἄραγες ἀπὸ μένα;
 ἓνα μαῦρο ροῦχο. καὶ τὰ δαχτυλίδια.
 ο λεκέες στὸ σεντόνι ἀπ' τὰ δάκρυά μου.
 μερικοὶ δίσκοι.
 τὰ βιβλία μου ποὺ μὲ χαντάκωσαν καὶ τὰ χαντάκωσα.
 ἡ φωνή μου σὲ μιὰ ταινία μαγνητοφώνου.
 τὰ τσιγάρα μου. τὸ πακέττο ἄδειο. τέλειωσε κι αὐτό.
 κι ἀπ' τὴ μοναξιά μου, τὴν αγωνία
 τὴ τρυφεράδα ποὺ ποτὲ δὲ μπόρεσα νὰ δώσω

απ τούς φόβους μου και τις αγάπες πού 'χα
 τίποτα.
 μόνο αυτοί πού με ζήσανε από κοντά
 για λίγο καιρό φυσικά
 ίσως νά θυμοῦνται
 τούς εφιάλτες μου σάν ξυπνοῦσα τὶς νύχτες κι οὐρλιαζα
 τὴν ανατριχιαστικὴ απομόνωση
 πού θέλησα νά τραγουδήσω
 κι ἀντὶ τραγοῦδι ἔβγαινε ουρλιαχτό...
 ψυχὴ μου αὐτὴ ἡ ἄγνωστη.
 ἄστα ὁμως
 ἀρχίζουν νά γίνονται παρανοϊκὰ τὰ λόγια μου.
 ἀκόμη μιὰ γουλιὰ κρασί νά πιῶ
 τσιγγάνικα βιολιά ν' ακούσω
 τὴ νύχτα νά περπατήσω πλάι στὴν ἀκρογιαλιά
 χαρὰ νά νιώσω
 ἕνα τηλέφωνο νά πάρω
 στό καθρέφτη νά κυτταχτῶ
 μιὰ φορὰ νά κάμω μπάνιο κι ὁμορφὴ κολώνια νά βάλω
 τὰ μάτια μου νά βάρω
 ἕνα τελευταῖο ποίημα ἀπὸ μέσα μου νά γράφω.
 πόσα πράγματα ἔχω καὶ θέλω νά κάνω
 καὶ δὲ προλαβαίνω
 δὲν ἔχω ὦρα.
 καὶ κάθε φορὰ πού κάτι κάνω
 λέω πὼς τοῦτῃ εἶναι ἡ τελευταία, μὰ ἡ τελευταία φορὰ
 τὸ νιώθεις;
 κι αὐτὴ ἡ γνώση τοῦ ἀναπόφευκτου
 τὸ τέλος πλησιάζει τὸ βλέπω
 μὲ κάνει νά φάσκω καὶ ν' ἀντιφάσκω

κι αυτά πὸν πίστευα χτὲς ν' αναιρῶ σήμερα
κι αυτά πὸν θέλω σήμερα νὰ τὰ συχαίνουμαι αὔριο
γιατὶ προσπαθῶ νὰ συμπτύξω μιὰν ολάκερη ζωὴ
μέσα σὲ μιὰ μέρα.
απ τὴν ἄλλη μεριά
πρῶτη φορὰ στ ἀλήθεια
καθάρισαν τόσο καλὰ τὰ γιαλιά μου απ τοὺς λεκέδες
τὰ μάτια μου απ τὰ δάκρυα
τ' αὐτιά μου απ τὰ μπαμπάκια
τὰ χέρια μου απ τὴ κιτρινίλα τοῦ τσιγάρου
ἡ γλῶσσα μου απ τὶς μῦξες
καὶ πρῶτη φορὰ στ ἀλήθεια
βλέπω τόσο καλὰ
ακούω τόσο καλὰ
μυρίζω τόσο καλὰ
ἔχω γεύση τόσο καλὴ
ἔχω ἀφὴ τόσο καλὴ
ἀληθινὰ γιὰ πρῶτη φορὰ
ἡ ὄραση, ἡ ἀφὴ, ἡ ὄσφρηση, ἡ ἀκουὴ καὶ ἡ γεύση μου
εἶναι τόσο γνήσιες κι οἰζυμένες
π' αἰστάνουμαι ὅλα τὰ πράγματα πραγματικὰ
ὅπως εἶναι στὴ βαθύτερη οὐσία τους
μέχρι τὸν πυρῆνα τοῦ κυττάρου τους.
αἰστάνουμαι ἀκριβῶς
ὅπως ὅταν βγῆκα απ τὴ κοιλιά τῆς μάνας μου
πὸν φώναζα χτυπώντας χέρια καὶ ποδάρια
ἀσυνείδητα ὁμῶς ἐνῶ τώρα
συνειδητὰ
ακούω, βλέπω, αἰστάνουμαι, γεύουμαι, μυρίζω
μὲ λίγα λόγια ζῶ
καὶ τί εἰρωνεία ἀλήθεια

νὰ ζῶ πεθαίνοντας
ἢ νὰ πεθαίνω ζώντας.
κι ακόμα
τὸ μόνο πὺν ποτέ μου δὲ κατάφερα
κι οὔτε πρόκειται νὰ καταφέρω προφανῶς
στὸ λίγο διάστημα πὺν μοῦ μένει
εἶναι νὰ συνηθίσω στήν ιδέα τοῦ ζαμενφοντισμοῦ.
γι αὐτὸ αἰστάνουμαι ακόμα νὰ καίγουμε
κι ανακαλύπτω παράξενες ἀλληλοεξαρτήσεις
τῆς ιδιοσυγκρασίας μου
τῆς ζοχάδας μου
τῆς στενοχώριας μου
μὲ τὸ στομάχι μου
καὶ γενικὰ τὶς σπαστικὲς κινήσεις μου.
στρὲς τὸ λένε αὐτὸ
μονδέρνα λέξη.
μὲ συγχωρεῖτε.
ὁμως ἔτσι νιώθω.
σὰ μαριονέτες π ἀόρατες δυνάμεις
τὶς κινοῦν κατὰ τὸ κέφι καὶ συμφέρο τους
τώρα ἐμένα σπᾶνε μιὰ - μιὰ οἱ κλωστὲς
καὶ θὰ ξεφύγω ἐπιτέλους ἀπ αὐτὲς τὶς δυνάμεις.
καὶ τί θὰ γίνω ;
τί ἀλήθεια ;
λεύτερη ;
τί νὰ τῇ κάνω τῇ λευτεριά σὰ θά χω πεθάνει ;
θὰ μοῦ πεις λευτεριά εἶναι
νὰ κοιμᾶσαι συνέχεια οριζοντιωμένη
νὰ σοῦ φιλᾶνε τὰ ποδάρια - τὸ κεφάλι δὲ τὸ φτάνουνε
νὰ σοῦ πλένουνε τὰ μάρμαρα
καὶ σὺ νὰ κοιμᾶσαι μακάρια

κι ἄς γκρεμίζονται πάνω σου πόλεις
κι ἄς ιδρώνουν τρέχοντας τὰ ανθρωπάκια
μὲ τὶς αγωνίες καὶ τὰ ἄγχη τους
καὶ σὺ ἀμέτοχη νὰ χαμογελᾷς καὶ νὰ κοιμᾷσαι.
τέλος πάντων.

αὐτά...

τί ἄλλο ;

ἔχω τίποτ ἄλλο νὰ πῶ ;

δὲ ξέρω.

συνήθως ὅταν θέλω κάτι νὰ πῶ

δὲ μοῦ ῥχεται τίποτα στὸ μυαλό

πάντα μοῦ συμβαίνει αὐτὸ

μὰ βλέπεις τώρα δὲ μπορῶ ν' αναβάλλω γι ἄλλη φορὰ

ὅτι ἔχω νὰ πῶ, νὰ φωνάξω

δὲν ἔχω καιρό.

καὶ πάλι

ὄλα ὅσα τόσα χρόνια κρατοῦσα μέσα μου

γίνανε ὄγκος συμπαγῆς πελώριος

εστία μόλυνσης καὶ πίκρας

αὐτὸς δὲ εἶναι κι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου

καὶ τώρα πιά δὲ βγαίνουνε

δὲ θέλουνε ἢ δὲ μποροῦνε ;

δὲ ξέρω.

μπορεῖ νὰ κόλλησαν στὰ ἔντερα

μπορεῖ...

δὲ ξέρω τί συμβαίνει μὰ δὲ μπορῶ νὰ τὰ πῶ

νὰ τὰ διώξω νὰ τὰ ξεορκίσω

καὶ δὲ θυμᾶμαι τίποτα πιά.

τὸ πορτραῖτο τῆς γιαγιᾶς χαμογελάει

καλὰ μοῦ τό λεγε θὰ πάω χαμένη.

τουλάχιστο δὲ φοβᾶμαι
 μόνο μιὰ ἀπορία ἔχω ἀκόμα
 θὰ στὴ πῶ μετὰ
 γιὰ τὴν ὥρα μιὰ μικρὴ υποσημείωση.
 δὲν εἶμαι πεσσιμίστρια καθόλου μὰ καθόλου.
 ἀπλὰ μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τὰ πράγματα ὅπως εἶναι.
 ἀκριβῶς ὅπως εἶναι.
 οὔτε κἂν μὲ χροιά μαυρίλας.
 πολλοὶ δὲ τὸ θέλουν αὐτό.
 ἔτσι βγῆκε ὁ ὅρος πεσσιμισμός.
 σὰ μιὰ προσπάθεια νὰ καλύψει ἡ κοινωνία
 τίς ἄσχημές της τίς πλευρὲς
 καὶ νὰ βάψει αὐτοὺς ποὺ δὲ τὴ δέχονται.
 καὶ τὴ βλέπουν ὅπως εἶναι.
 τὸν ἀπορρίπτω ὡς ἐντελῶς περιττόν.
 δὲ παραδέχομαι τὴ σημασία του.
 προσπαθῶ καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ λέω ὅτι βλέπω.
 ἔστω κι ἂν αὐτὸ δὲν ἀρέσει.
 ἐλπίζω νὰ ἔγιναι κατανοητὴ.
 καὶ κάτι ἄλλο.
 γελάω.
 γελάω καὶ κοροϊδεύω.
 μ' ὅ,τι συμβαίνει.
 διασκεδάζω.

 καὶ πάλι ὁμως
 ὅσες φορὲς κι ἂν μοῦ τὸ ἐξηγήσεις
 δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω
 ποιά σκοτεινὴ υποχθόνια σαδίστρια δύναμη
 μᾶς ἔφτιαξε

καὶ ρύθμισε τὸ μασίνι μὲ τέτοιο τρόπο
ποὺ πάντα
ἄλλα σκεφτόμαστε
ἄλλα θέλουμε
ἄλλα κάνουμε.
πῶς ὅλο προσπάθεια
μοχθοῦμε νὰ φτιάξουμε τὴ βρωμοκατάσταση
νὰ λαδώσουμε τὶς μηχανές
νὰ βάλουμε μπρὸς τὸ πλυντήριο
καὶ πῶς πάντα μὰ πάντα σοῦ λέω,
δὲ θέλω αντιρρήσεις,
ἡ φτιάξη μένει στὴ μέση
τὰ λαδωτήρια δὲν ἔχουν λάδι
καὶ τὰ πλυντήρια απορρυπαντικά
ἢ τ ἀπορρυπαντικά δὲ περιέχουν ἔνζυμα...
τὸ ξέρω μοῦ τό πες
κάτι λάθος ἔγινε στὰ τελευταῖα
στὸν ηλεκτρονικὸ υπολογιστὴ
γι αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ πάρουμε ἐπάνω
γι αὐτὸ οἱ προσπάθειες πᾶνε στράφι
τὸ ξέρω δὲ πρέπει νὰ τὰ βάρω μαῦρα
τὰ γκρίζα μοῦ πᾶνε καλύτερα
τὸ ξέρω
ὅμως παρακαλῶ σε νὰ χαρεῖς
τί ναι αὐτὸ ποὺ μᾶς βάζει τρικλοποδιὰ
τὴ τελευταία στιγμή
ἐκεῖ ποὺ λέμε,
ἄντε φτάσαμε
νὰ ἡ θάλασσα

νά κι ο σταθμός
νά τὸ πανδοχεῖο μὲ τὰ ζεστὰ κρεββάτια
νά γείρουμε νὰ ξαποστάσουμε
πέσ μου νὰ χαρεῖς
τί ναι αὐτὸ πὸν τὰ βγάξει ὅλα οφθαλμαπάτη;
κύττα τώρα θὰ μοῦ πεῖς
τί κάθουμαι κι ασχολοῦμαι μὲ ὅλα αὐτὰ
αφοῦ δὲ βγάζω ἄκρη
αφοῦ πάντα τὸ τέλος καὶ ποτὲ τὴν ἀρχὴν δὲ βροῖσκω
οὔτε κι ἐγὼ δὲ μὲ καταλαβαίνω
μὰ τὴν ἀλήθεια οὔτε κι ἐγώ.
εἶναι ὅμως στιγμὲς - στιγμὲς
πὸν νιώθω πὼς τίποτα δὲν ἔχω πιά νὰ στηριχθῶ
ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου
τὸ ἔδαφος παθαίνει περιοδικὲς κατολισθήσεις
μὲ ὅλο καὶ μεγαλύτερη συχνότητα
νιώθω τὰ πάντα νὰ γκρεμίζονται
καὶ τίποτα δὲ μένει
ἔτσι ἀτόφιο καθαρό...
σὰν ἓνα μισοφαγωμένο μῆλο βλέπω τὸ κόσμον μας
καὶ δὲ ξέρω τί νὰ κάνω
καὶ πιά βλέπεις
τὰ προσχήματα καὶ τὰ χαμόγελα
μάθανε νὰ τὰ κάνουνε ὅλοι
κι ἡ ἀνάλυση κι ἡ σύνθεση τῶν συναισθημάτων μας
δὲ παίζει πιά κανένα ρόλο.
οἱ ψυχίατροι μοῦ λένε
πὼς καλύτερα εἶναι τὰ πορτοκάλια ἀπὸ τὰ μῆλα
καὶ δὴ τὰ μισοφαγωμένα

μὰ μένα πιά μοῦ γινε ἔμμονη ιδέα
πὼς σκουληκιάσαμε
καὶ πὼς πρὶν ἤμασταν σκουλήκια
καὶ πολλὲς φορὲς τὸ νὰ σέρνεσαι στὸ χῶμα
εἶναι πιὸ σίγουρο ἀπ τὸ νὰ περπατᾷς
ἢ νὰ πετᾷς
ὁμῶς πληγώνεσαι ἀπ τὰ ἀγκάθια σ' ὅλο σου τὸ σῶμα
καὶ πάντα��πάρχει ὁ κίνδυνος
νὰ σέ πολτοποιήσῃ ὁ οδοστρωτῆρας τῆς ἠθικῆς
φωνάζοντάς σου κατάμουτρα πὼς
εἶσαι σκουλήκι.
τώρα ἂν θές βγάξεις ἄκρη ἀπ αὐτὰ πὺν γράφω.
πάντως ἐγὼ προσωπικὰ δὲ μὲ καταλαβαίνω
κι ἴσως εἶναι καλότερα
γιατὶ ἂν δῶ τὴν ἄβυσσο τῇ μέσῃ μου
θὰ πεθάνω ἀπ τὴν ἀηδία καὶ τὸν τρόμο
γι αὐτὰ πὺν κρύβει τόσο ζηλότυπα ἡ κοιλιά μου
ἢ ἡ καρδιά μου
δὲν ἔχει σημασία.
καὶ πὺν καταλαβαίνω πὼς δὲ φτουράει πιά
νὰ κλαίγουμε
μέσα στὰ συντρίμια
τῆς ἀνθρώπινῃς μου υπόστασης
καὶ τί μ' αὐτό;
σοῦ λέω δὲ φτουράει τίποτα
κι οὔτε νὰ κυνηγήσω θέλω
οὔτε νὰ φτάσω πουθενά.
οἱ στιγμιαῖες εὐτυχίες μου,
γιατὶ στιγμὲς εἶναι γιὰ μένα ἡ εὐτυχία,

μὲ κάνουν καλύτερα νὰ νιώθω τὴ σαχλαμάρα τῆς ζωῆς
 θὰ μοῦ πεῖς τίποτα δὲν εἶναι ἀπόλυτο,
 τὰ πάντα σχετικὰ
 κι ἐγὼ σοῦ λέω πὼς τὸ ξέρω μὰ δὲ συμφωνῶ
 τ ἀπόλυτο καὶ τὸ σχετικὸ ταυτίζονται κάθε στιγμή
 καὶ τὶς πιὸ πολλές φορὲς
 τὸ σχετικὸ εἶναι ἀπόλυτα σχετικὸ
 καὶ τὸ ἀπόλυτο σχετικὰ ἀπόλυτο
 σοῦ λέω τί πιστεύω. αὐτὸ μόνο.
 γιὰτὶ κύριος σοῦ λέει ὁ ἄλλος
 δὲν εἶσαι ευσεβῆς καὶ ταπεινῶφρων;
 «μακάριοι οἱ φτωχοὶ τῷ πνεύματι»
 τὸ παρεξήγησα κι αὐτὸ ὅπως πολλὰ ἄλλα
 καὶ τό πιασα κάπως ἔτσι:
 μακάριοι οἱ διανοητικὰ ἀνάπηροι.
 κι ὥρες - ὥρες μὰ τὴν ἀλήθεια (ἀλήθεια; ποιὰ ἀλήθεια;)
 σκέφτομαι πὼς πιότερο καλὰ θὰ ταν
 νὰ μουν σὲ κᾶνα τρελλάδικο
 κι ἐγὼ κι ἐσὺ κι ὅλοι μαζὶ οἱ λογικοὶ
 μὴ καὶ σὰ βγοῦνε πάνω οἱ τρελλοὶ
 γίνει κάτι καλύτερο.
 μὰ μπᾶ. οὔτε κι αὐτὸ φελάει
 παιδάκι μου δὲν ἔχουμε σωσμὸ
 εἴμαστε χαμένοι προκαταβολικὰ ξέροντας
 τὸν ὄλεθρο ποὺ μᾶς περιμένει.
 μοιάζουμε
 μὲ τὸ θανατοποινίτη τὸν κατάδικο
 ποὺ τὸν πᾶνε γιὰ ἐχτέλεση
 προχωρᾷ στὸν διάδρομο
 δεξιὰ ἀριστερὰ στρατιῶτες

μπρὸς ο παπᾶς
ξηρνώντας σιγὰ - σιγὰ τὶς προσευχὲς του :
τέκνον μου μετανόησε
παραδίπλα ο αξιωματικὸς γιαιλιστερὲς επωμίδες.
κι ὁμως ο ἄμοιρος αὐτὸς
ο καταδικασμένος τετράκις εἰς θάνατο
ποὺ σὲ λίγο θὰ τὰ τινάξει
μέχρι τῇ τελευταῖα στιγμή εχει τὴν ἐλπίδα
πὼς κάτι θὰ γίνει κάτι ποὺ θὰ τὸν σώσει
καὶ δὲ θὰ πεθάνει.
ἔτσι καὶ μεῖς.
προχωρᾶμε ολόϊσα στὸ θάνατό μας
σὲ διαφορετικοὺς διαδρόμους
τοὺς στρατιῶτες τὸν παπὰ καὶ τὸν αξιωματικὸ
τοὺς ερμηνεύει ὁ καθένας ὅπως θέλει
τ ἀφῆνω στὴ δική σου κρίση κι ἐκλογὴ
κάνοντας σπαστικὲς κινήσεις
νόσος τοῦ Πάρκινσον
μὰ ὀλάκερη ἀνθρωπότητα
λαχανιασμένη κουρελιασμένη βρώμικια πληγωμένη
μὰ ὀλάκερη πληγὴ
σὰ λεπριασμένοι
καὶ προχωρᾶμε . . .
καὶ πάλι σοῦ λέω πὼς τίποτα δὲ φτουράει
κι αὐτὸ εἶναι ποὺ μὲ τρώει
τὸ σαράκι τὸ κρυφό . . .
τίποτα δὲ φτουράει ἀδελφάκι μου
τίποτα τίποτα τίποτα.
τὸ τίποτα εἶναι τὸ πᾶν καὶ τὸ πᾶν εἶναι τίποτα
ποιός τό λεγε αὐτό ;

δὲ θυμᾶμαι

δὲ θυμᾶμαι

ὁμῶς τὸ νιώθω τὸ ξέρω καὶ τὸ λέω
πῶς

εγὼ εἰμὶ τὸ πᾶν

εγὼ τὸ σχετικὸ

εγὼ ἡ εὐτυχία

εγὼ ἡ χαρὰ

εγὼ ἡ ἀγάπη

εγὼ ἡ ὁμορφιά

εγὼ ἡ ἔκστασις

εγὼ ἡ λογικὴ

εγὼ ἡ ἀμαρτία

εγὼ τὸ πρῶτ

εγὼ τὸ φῶς

εγὼ ἡ γυναῖκα

εγὼ τὸ ζῶο

εγὼ τὸ σχετικὸ

εγὼ εἰμὶ τὸ πᾶν

εγὼ καὶ τὸ τίποτα

εγὼ καὶ τ ἀπόλυτο

εγὼ καὶ ἡ δυστυχία

εγὼ καὶ ἡ λύπη

εγὼ καὶ τὸ μῖσος

εγὼ καὶ ἡ ἀσχήμια

εγὼ καὶ ἡ ἀηδία

εγὼ καὶ ἡ σχιζοφρένεια

εγὼ καὶ ἡ ἀρετὴ

εγὼ καὶ τὸ βράδυ

εγὼ καὶ τὸ σκοτάδι

εγὼ καὶ ὁ ἄντρας

εγὼ καὶ ὁ ἄνθρωπος

εγὼ καὶ τ ἀπόλυτο

εγὼ εἰμὶ τὸ τίποτα

στοὺς νοητοὺς ὁμορφους αἰῶνες

α μ ἦ ν

